

พระมัลลย์คำหลวง

พระนิพนธ์

๒๒
เจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์

นางสาวสาลี สู่พานิช

พิมพ์แจกในงานปลงศพ

๗
นายแม่ สู่พานิช บิดา

๒
กรมบรรพตวิดัลระงศ์

๒
๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๗

อักษรนิดาการ ถนนจักรเพ็ชร พระนคร

895.911

ธ44พ 2478

นายแป๊ะ สุ่มานิช อายุ ๕๔ ปี

คำนำ

นางสาวถวัลย์ สู่พานิช มาแจ้งความจำนงว่า

ในงานปลงศพของคุณนายแม่ สู่พานิช ผู้เป็นบิดา
ครั้ง มีความประสงค์จะพิมพ์หนังสือแจกเป็นที่

ระลึกถึงเรื่องหนึ่ง จะเป็นเรื่องอะไร สุดแต่ทางการ
จะจัดให้ ขอแต่เพียงให้เป็นเรื่องที่ยังไม่เคยพิมพ์

กรมศตปากรจึงเลือกได้เรื่อง "พระมาตยาคำหลวง"
ให้พิมพ์ตามประสงค์ โดยเห็นว่า เป็นหนังสือชั้น

วรรณคดี สัมยักรวงศ์ร้อยชษา ยังไม่เคยพิมพ์แต่ก่อน
พระมาตยาคำหลวงที่พิมพ์นี้ เข้าใจว่าเป็น

นิพนธ์ของ เจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์ เพราะปรากฏใน
ต้นฉบับสมุดไทยตัวเขียน ซึ่งมีอยู่ในหอสมุดแห่ง

ชาติหลายฉบับ จุดใจว่าพระมาตยาคำหลวง และ
ฉบับหนึ่ง กล่าวเป็นคำโคลงไว้ว่า

๐ สมุดมาตยาคำหลวง ดีเลิศ
กรมพระราชวังคิด ว่าไว้
จบแต่เรื่องราวประดิษฐ์ (ประดับ?) แต่ง
เพราะพร้าทำยากได้ (แจ่มแจ้ง?) ใจจริง

และได้ความในบทสุดท้ายของพระมาลัยคำหุดวง
 ๕
 นเองว่า

“เมื่อเสด็จจักราชได้ สองพัน

สองร้อยแปดสิบสี่ เศษเห็ด”

๕
 ดึงน ๕ เป็นหลักฐานพอจะยุติได้ว่า ๕ คงจะเป็น

๕
 นพนธ์ของเจ้าพาศรรวมชเบศร์ ๕ เพราะยังมีหนังสือ

๕
 นน โทปนันทสุดศรคำหุดวงเรื่องหนึ่ง ๕ ซึ่งเป็นนิพนธ์

๕
 ของเจ้าพาศรรวมชเบศร์เหมือนกัน ๕ ในนั้นอ้าง

๕
 ศักราชไว้ว่า พ.ศ. ๒๔๗๕ ปี ๕ เป็นอันทรงนิพนธ์ไว้

๕
 ก่อนพระมาลัยคำหุดวง ผิดกันปีเดียวเท่านั้น ๕ และ

๕
 คงจะทรงนิพนธ์ในเวลาดาทรงผนวช ๕ หรือภายหลัง

๕
 บางเด็กน้อย ๕ เจ้าพาศรรวมชเบศร์ที่ทรงนิพนธ์หนังสือ

๕
 เรื่องน ๕ มักเรียกกันเป็นสามัญตามพระนามเดิมว่า

๕
 “เจ้าพากุง” ๕ เป็นพระราชโอรสองค์ใหญ่ของพระเจ้า

๕
 บรมโกษฐ ๕ ได้เป็นพระมหาอุปราช ๕ กรมพระ

ราชวงศ์จักรี แต่ทว่าคงเคยหาได้บริษัชทายาทไม่
 ทรงเป็นกวีอย่างยอดเยี่ยมใน ครองกรุง ศรีอยุธยา พระ
 องค์ ๓ นพนธ์ของเจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์ ทิพย์ชอบรรอง
 กนแพร์หลายต่อมากอ กายยเหเรือ นอกจากนั้น
 ยงมหนังสือภาพกลอนททรงนพนธ์ไว้ คือ กายย
 ห่อโคลงประพาดธารทองแดง และกายยห่อโคลง
 นิราศพระบาท ซึ่งหอพระสมุดได้พิมพ์รวม
 เป็นเล่มเดียว ให้ชื่อว่า ประชุมกายยเจ้าฟ้าธรรม
 ธิเบศร์ ไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ นั้นแล้ว ในโอกาสที่
 นางสาวลำดิว สุปานิช ได้พิมพ์เรื่องพระมาดัยคำหาดวง
 ซึ่งเป็นนพนธ์ของเจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์ ออกเรื่องหนึ่งให้
 แพร์หลาย ก็เท่ากับรักษาวรรณคดีของไทยเราครั้ง
 สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งมออยู่นอยระบบและหาได้
 ยาก ไว้ ออกเรื่องหนึ่ง ซึ่งนักศึกษาย่อมจะยินดี
 อนุโมทนา
 ว่าโดยฉะเพาะเรื่องพระมาดัย ตามที่รู้จักกัน

แพ้หตาย กค๑ พระมาดยกต๑น๑ด๑ด พระมาดย
 น๑น๑ใน๑ต๑น๑น๑ก๑ด๑ว๑ว๑า เป็น๑พระ๑อร๑ห๑น๑ค๑เด๑ระ๑อง๑ค๑ด๑ด
 ท๑ย ว๑า๑เก๑ด๑ที่๑โร๑ห๑ชน๑บท ใน๑เก๑าะ๑ด๑ง๑กา ใน๑เร๑อง๑ว๑า๑มี
 อ๑ท๑ช๑ฤ๑ท๑ช๑ไป๑ไป๑ร๑ด๑ด๑ศ๑ว๑ด๑ง๑ใน๑น๑ร๑ก และ๑เห๑าะ๑เห๑ิน๑เด๑น
 อ๑าก๑า๑ค๑ข๑น๑ไป๑บ๑น๑ล๑ว๑ร๑ร๑ค ได้๑พ๑บ๑ก๑บ๑พระ๑ค๑ร๑อ๑าร๑ย๑เม๑ต
 ไ๑ทร๑ย ซึ่ง๑จะ๑มา๑ต๑ร๑ด๑เป็น๑พระ๑พุ๑ท๑ธ๑เจ๑า๑ใน๑ภ๑าย๑ห๑น๑า ด๑ง
 มี๑เร๑อง๑แ๑ง๑อยู่ ใน๑ค๑ม๑ภ๑ว๑ข๑อ๑ว๑า มา๑ด๑ย๑ล๑ู๑ต๑ร ซึ่ง๑เป็น
 ค๑ม๑ภ๑ว๑อยู่๑น๑อก๑น๑ิ๑บา๑ต ไม่๑ได้๑ร๑วม๑อยู่ ใน๑ค๑ม๑ภ๑ว๑พระ๑ไ๑ทร
 ฎ๑ฎ๑ก พ๑ิจ๑า๑ร๑ณ๑า๑ดู๑เค๑า๑เร๑อง๑ค๑อน๑ไป๑ข๑าง๑ค๑ติ๑ม๑หา๑ยาน
 เ๑ระ๑า๑ธ๑าง๑มหา๑ยาน๑มี๑พระ๑โ๑พิ๑ช๑ด๑ศ๑ว๑อง๑ค๑ห๑น๑ง ชื่อ๑พระ
 ก๑ษ๑ติ๑ค๑ร๑ร๑ก เ๑ด๑ด๑ง๑ไป๑ไป๑ร๑ด๑ด๑ศ๑ว๑ด๑ง๑ใน๑น๑ร๑ก๑เ๑ม๑อ จน๑ด๑ง
 ใน๑พิ๑ช๑ก๑ง๑เต๑ก ก๑จะ๑ข๑า๑ด๑ร๑บ๑พระ๑ก๑ษ๑ติ๑ค๑ร๑ร๑ก๑ไป๑หา๑ได้๑ไม่
 แ๑ด๑ะ๑ด๑อ๑ย๑เห๑ต๑ที่๑พระ๑ก๑ษ๑ติ๑ค๑ร๑ร๑ก๑มี๑ด๑ก๑ษ๑ณะ๑ค๑ด๑าย๑ก๑บ๑พระ
 มา๑ด๑ย ต๑าง๑ก๑น๑แ๑ด๑อ๑ง๑ค๑ห๑น๑ง๑เป็น๑พระ๑โ๑พิ๑ช๑ด๑ศ๑ว๑ อ๑ก
 อ๑ง๑ค๑ห๑น๑ง๑เป็น๑พระ๑อร๑ห๑น๑ค๑เท๑า๑น๑น ใน๑อ๑า๑น๑า๑ม๑น๑ิ๑กา๑ย๑จ๑ง
 ข๑น๑า๑น๑า๑ม๑พระ๑ก๑ษ๑ติ๑ค๑ร๑ร๑ก๑ว๑า พระ๑มา๑ด๑ย น๑อก๑น๑ิ๑ท๑ ใน

มาตย์สุดรกรถ่างถึงพระศรีอารยเมตไตรย ก็มีเค้าไป
 ข้างคติมหายาน ซึ่งนิยมอยู่ในเรื่องพระโพธิสัตว์
 จนมหายานให้ชื่อว่า โพธิสัตว์ยาน ผิดกับนิกายฝ่าย
 ใต้ ซึ่งเรียกในวิหารของฝ่ายมหายานว่า ศรารวก-
 ยาน แต่เดิมมา ใต้ความว่า มีประเพณีลวดคัม
 ภารมาตย์สุดรกรถ่างในงานพิธีมงคลบ่าวสาว ขณะที่เจ้า
 บ่าวไปนอนเฝ้าหอ ฝ่ายเจ้าบ่าวเจ้าสาวจะหาชายที่เป็น
 บณทศฝ่ายละ ๒ คนมาลวดคัมภรมาตย์สุดรกร เป็นทำ
 นองโอดครวญอ่อนหวาน เพื่อเป็นการส่งส่อนเจ้าบ่าว
 เจ้าสาว ให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประพฤติแต่สิ่งดี
 เป็นประโยชน์บรรทัดดี ประเพณีตามความมาน ถ้าจะ
 มมาแต่เดิม กคงจะเลือนๆ กันไปแล้ว เพราะการ
 ลวดมาตย์ในบัดนี้ ใช้แต่ในการลวดหน้าศพ แต่กระ
 นนในทุกถวนน การลวดมาตย์หน้าศพกมกจะมเหตอ
 อยู่ตามหัวเมือง ส่วนในกรุงเทพ ฯ โดยปกติกมแต่
 การลวดทำนองอภิธรรมสังคหะ นานๆ จึงจะพบการ

๒๒๕
 ถัดมาตยส์กครงหนึ่ง

กรมศิลปากรขออนุโมทนาในกุศลบุญราศ์ทักษิ
 ณานุประทาน ซึ่งนางสาวถาด ตู่พานิช ได้บำเพ็ญ
 ถนองคุณบิดา โดยกตัญญูกตเวทิตาธรรม จงอ่า
 นวยอิฐฐูผลให้สำเร็จแก่ผู้มรณะตามสมควรแก่ฐานะ
 เทอญ.

กรมศิลปากร

๒๑
 วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๔๗๘.

๒๐
พระมาลัยคำหลวง

๑ นโม อันว่ากฤษณาญชวลิตวา มม แห่งข้า
ผูกมัด อดทน ขอบงมเอนอนิตย คตส์ นาคตส์ แก
บพิตรอศักรารคณ อันลัรณศแห่งครโลก อันชาม
โอฆอมรนิกรนรลบลตว ภาควโต ผู้ทรงศีลศวี
ลวตค ชยลคตมกคต ลวิมตวิมุตย อดุลยาวิเคษ
อรหโต ผู้ตคเกตศเป็นลคมจเฉทปหาน ผลาญก่า
ส่งสารให้หัก เเมตจกงจักรส่งสารให้ทำตาย ญาณาดีนา
ควยมารคญาณหมาย อันอดม คจ เพชรราชพน
ฟาด คจอสนีบาตฆาตผลาญ จำราญให้ขาดตาย
เตจ ลมมาลสมพุทชตส์ พระสรรรเพชญกตวต
ดำรัสไญยธรรมแท้ถอง โดยทำนองพุททกิจ มิได้
วิปริตนิจผล ตากตเป็นแก่นสาร โดยอาการ
อันควร ถวหนทงมวตทุกประการ ลมปบจิต-
ลมภาวนิพพตคตลยมญญาณน ควยลยมญญาณ

อันเลิศ บังเกิดแต่โพธิ์สมภารวิสุทธิ อันพระพุทธร
 ไต่ล้ำสม แต่บรมนายกาจารย์ เหนืองนานไต่ได้
 อสงไขย กำไรรุ่งแสงนมหากัดบี ทุกอันสรรพได้
 บำเพ็ญ ถึงเบญจมหาบริจาต อนยากทญุจะทำได้
 เชอกให้ดูง่าย จับจ่ายทรัพย์ดวยงาม บเช็ด
 ชามความประดาษ^๑ ของอาจฤไทยเส็ดตชเส็ด บอาทระ
 แกชวต เชอปลิตปลดงตั้งเป็นทาน ดำเร็จการ
 จงศรีเส็จ เป็นพระธรรมเพชฌมุนี สรุไมติ
 ปนเกตุ เจ้าจอมโตกนแด ๑

โคลง	นโมนมัสตัง	มังคม
อกวิณฑธรรมเพชฌม		โพธิ์พน
ทรงคุณอดตยบรม		พิรภาพ
อนมานญาณยศถน		เลิศด้วยพุทธรคุณ ๑

จบนโม

๑. บางฉบับว่า บเช็ดชามปลดเปิดองได้.

๑ ดุรกรรมหินียํ พุทฺธเสฏฺฐํ นมิตฺวา
 ดุคฺคตปภวชมฺมํ สํวชฺสํชญฺจ นตฺวา
 ดุคฺคตชนปสํวทํ มาตยํ นาม วตฺถุ^๑
 ปรมนฺยวิจิตฺตํ สฺมาดา อารพฺภิสฺสํนุติ ฯ

๑ ขอลถวายนมัสสประนม เสด็จบรมบทรัตน
 คัวยทศนชสโมชาน อตงการอภิวาท บรมนารท
 บพิตร วิชิตมารภิมต อตงกฏวิสุทฺธ พระจอม
 มกุฏมหิศจรรย อมรนรสรพสุวพรหม บังคม
 บทบวรเจด ประเสริฐสูวสัดมหัสโร โดเกษเชษฐ
 ไตรพิช โมติศจุชามณี ศรีธรรมเพชญาตยาณ
 ดุคฺคตปภวชมฺมํ อนฺวานมัสสการสฺเบญจางค คัวย
 อตมางค ศโรเพศ โอนวรเกษวิสุทฺธ นบพระนวโด
 กุตรธรรม ค้ออำมฤดาโมทย หตั้งจากโอษฐ
 ทิพยรส พระศรีสุคตสมโพธิ คัมภีโรชสุมอรรท
 อนนําสตวจากสงสารโลก สุ่มทโมกชเชษมคฺช นฤ

๑. มาตยํ นาม วตฺถุ.

ทุกขทัตถมมเทวช นฤเภททัตถมมไถย ไกธอริราช

ศัทรุ อหนักถาวคอกหม่ออกุศล ประทุษฐูกถทรยศ

ลัสมญูจ นคฺวา ขาขอประนตบงกชมาตยฺ แห่ง

พระอษฏารยาวิเคษ อนนฤเกตศฝัดแผ้ว นฤรากแรว

รากิ ขากัดคตพิทโชรส ลังฆลัสมตลัสมรรถ ชรง

พระจตุปาริวัดทช อุดมทฤษฏีเพท เป็นเกษตร

เชตรกุศล อนนรชนชนบาน ถวายชงทานทกษณา

ให้ตอจฉนาลัสมฤทช ประลิตทชลัสมบคไตรพิช ประ

นิตควยวรทาน อนอกตมานยงไซร์ คิตลึงโตจุงไต

เล็วจชงนฤพาน ฯ

ลัสมพดลัสมคตล อนวาลัสมรพลัสมลัด แห่งพระ

รัตนไตรย จงมโนเคียรชา จงศรัทธาทกเมอ ดวย

เพื่อชากระทำมลัสมการ โอนโมลัสมธารเพรชดเกษ คื่อ

พระเศษพระไตรรัตน ดวยลัสมกัจจเคารพ นบ

อภวนทอคราว ขาจะชอกถาวตามพระบาดี ไน

คัมภีรพระมาตย คามอชฌมาศรัยอติโนมิต ให้

โสมนัสศรัทธา แก่นรณวาสรพัสต์คว วิจิตรอรุณ

โดยโสมย อันจำเวญโหมนัส ขอลสรพัสต์คว

จงมี แก่ชานไซร์ ๗

โคลง
๑ จบเล็่วจอกภิกษาทไหว่ วันทา

พระรัตนไตรยา ยิงไซร์

จักแกตงแห่งเถรา ภีรภาพ

พระมาตยเทพไหว่ อานอ้างเป็นผล ๗

๑ อตเต กิร ตีรตทปติญฐานภูเต ตงกาที่ป-
ดงชาต ตามุพปณฺณียที่เป ๗

๑ กษณนทงจะภาเตอง แต้บนเบองกาด

โกต พระรัตนไตรยประติษฐา ในดงกาที่ปตามพ

โรหนคามบริเวณ ปากไฏ มาตยเทวดุเถโร นาม

มีพระมหาเถรหนึ่งไซร์ ขอไศรยแห่งหนึ่ ใน

บ้านนลของเดฟ มาตยเทพนามา มีศรัทธาประลิตธิ

๗. บางฉบับเป็น ตามุพปณฺณียที่เป - ตามุพปณฺณียที่เป.

ร่อง ขปองมาแจ้งทุกสิ่ง หนุ่ขยั้งการุญญา
 ขพิจารณาฝงสัตว์ ทนทุกขสหัสสาหัส กาสวดแต่นสุด
 เทวค้ ด้วยอาเภทผดกรรม ทำมาเองญาหยุด พหุ-
 คุโณ นรกาณ้ เทวานญุจ พหุคุโณ ขชรงคุณสุด
 สรวงสัตว์รรค้ ทงนรียนยมโลก หวงดบโคกโคกกา
 ครงหนงจราหรรเหจ ดคโมเดิตเคยวกล นรกายต
 บทนนาน ด้วยฤทธิญาณจาเวอญ กิพญเออญภูตสิ่ง
 หาคัน ปทุมมาค้เทากงจักร พระองคอรวัคเสด็จ
 หนง เป็นบถตงก ไพจิตร ชกทาฤทชหมหศีจรรย เป็น
 ฝนสัตว์รรค้เซงชู้ ดบเพลิงวูอดตาย ทำตายไลห
 กุมภ เป็นขุดมวขหมต แม่นากรดแตบรอน แห้ง
 ขอดขอนเหือดหาย ภูเขาเพลิงทลายดับตาช ไม้งอ
 ขาดหนามขจต

สรรพสัตว์ นรยา ดบทุกขาเกษมด้านค้ วันทนา
 การกราบเกตุา พระเจ้ามาแต่โต จิงมาให้ศข
 แก่ขา พระเถราพจนาท เวามาแต่ชาติมุนต์สา

ผ่องนรกาพังช้า ^๔ อินชกถาวเปรมปรัด ^{๕๕} จิงทลคต ^๕
 พระเป็นเจ้า ^๕ จงโปรดเกล้าสดคทา ^{๕๕} บอกฐานาทอยู่ ^๕
 ขอพระผู้เป็นเจ้า ^{๕๕} จงบอกเล่าแก่ญาติ ^๕ แห่งชาบาท ^๕
 อนัน ^{๕๕} ในบวรชอน ^๕ ในบ้านอนชอน ^{๕๕} ชนบทมชอไกล ^{๕๕}
 บอกนามในบิตเรศ ^๕ อยู่ประเทศคันทน ^{๕๕} นามพงศ์พนช ^๕
 นานา ^๕ บุตรชิตา ^{๕๕} มาตฤคคณพชาย ^{๕๕} ให้ทงหลาย ^{๕๕}
 เร่งทำ ^๕ กุศลกรรมส่งมา ^๕ ให้บูชาพระพุทช ^๕ ธรรมเมศ ^๕
 อุดมเลิศ ^๕ ส่งข้ประเสร์ ^๕ ฐิตาจารย์ ^๕ แล้วให้ทานยาจก ^๕
 ทักษิ ^๕ โณทกส่งมา ^๕ แก่ฝูงชาทุกคน ^๕ จิงจะพ้นจาก ^๕
 ทุกชา ^๕

พระเถราพงสาร ^๕ รมพจมานทุกอัน ^๕ ชเหาะ ^๕
 หารรชดวยฤทชรัต ^{๕๕} เถโร ^๕ อากนควา ^๕ ชคณยงมมนุษย์ ^๕
 สถาน ^๕ นำอาการพิบัติ ^{๕๕} มเกิดศควนรกานค ^๕ โดย ^๕
 วิตถารชแถลง ^๕ กถาวล้ำแดงแก่ชน ^๕ ทวส์ากตมา ^๕
 พง ^๕ เรอบบอกตามสั่งฝูงญาติ ^๕ ให้ชนชาติเร่งทำ ^๕
 กุศลกรรมบหิง ^๕ อุตคถึงพงศ์พนช ^{๕๕} จงฉับพตนอย่า ^๕
 ช้า ^๕ เขาจะพนทุกชาตรดต ^๕

ครนผู้ชยนิพนพระคาสัน ว่าผู้ญาคทุกช พบต
 ก็โทมนต์รำไร ได้ฟังโทยในนรก กตนตระหนก
 ประพจน์ อภิวันทพระตวรรษธนา ทำทานาทกุกต์
 บำเพญผลบุญญา แลวพงคำจงอุททิต กุกต์อญฐู
 ส่งให้ ขอจงได้แก่พงค์พันธู พนจากสัตว์รพทกขา
 ด้วยเดชาเราแผ่ผล กุกต์ทกษ โนทก ครนตก
 เมชนัธาร^๑ ฝ่ายนรกานตปรีดา อนุโมทนาถ้วน
 กุกต์ บัดสันลัคนชนมชาติ ด้วยเดชอาตม่อน
 โมทน^๒ กุกต์ไล่ตอขบัต โนทพยรัตนพมาน ันอตั้ง
 การภิมย สัมบัตอตุมโอพาร ไทชรวงญาณเสด็จถึง
 ยังไตรตรึงส์บนาน เห็นพิลถานเทเวศ ันพิเคษ
 โดยอิชฏี ด้วยกุกต์ฤทชส่งให้ อานภาพใน
 พระไตรรัตน ด้วยกระกตคร์ทชชา พระเถรวา
 ทฤษฏี แลวกจรตบนาน มากถ่าวถาวรแต่ดงให้

๑. เมทน. ๒. บางระบบเป็น กรกต — กฤกต.

ชนแจ้งใจทุกอัน ดุจเห็นสัตว์รอกแก้ตา ชนศรัทธา
 ดำมารถ ในพระศาสน์ธรรมเพชฌัญญ์ เร่งดำเร่จักศต
 บุญ อันเพิ่มพูนบประมาณ อุตทิศถึงญาติเบื้องนคย
 จงจิตรไฉนในทาน ทุกทิวส์ถานแห่งไหต์ พระอะ
 ไต่พงษ์พจน์ไท่ ท่านแจ้งทุกอัน ฯ

๐ อเทกทิวส์ ปางพระมาลัยบพิตร ผู้ทรง
 ฤทธิวิริยา การุณิกากแก่โลก จะให้พ้น โสมนฤทุกข์
 จะอวยศุขนรา อยู่มาวันหนึ่งนั้น ปุพพณุหส์มเย
 เมื่อพรายพรรณพระสุริย์ เรื่องอรุณอราม สัมมัย
 ยามยรยาตร อัญญาอย่าตนา เต็ดจจากอาสน์วิจิตร
 เต็ดจจา ระกัจพระองค์ ปตฺตจจวรมาทาย ครองสระบง
 ธรจจวร พระหัตถ์ชรบาตรเต็ดจ^๓ ไท้ชเต็ดจบิณฑ
 บาท คามัน ปาวีส์ สักคามาควิถึ เพอจรัตไปรดลัศตัว

๐ ศลัมมี คามเ เอโก ทถิตทุกปรีโส ในตระ
 มดเบองบณ ในบ้านนหมบรุษ หนึ่งประดาษลัดแล่น
 ส่า เตียงมารดานิจวาร ศลัมมี กาดเ อยู่ในกาดนนั้น

๓. บางฉบับว่า "พระกรชรบาตร".

เต่า ชายไต่เท้าตามสลัด ไปสู่ชลธาระ ดงในสระ
 ชโลธาร เห็นอุบถบานไพจิตร เต็ดดวงพิศชมช
 แปรดอกดูเดินพดาว โดยหนทางทอดตา เห็นพระ
 มาดยดาศ์ หัตถชรบาตรวิจิตร วุชกมตอินทริย
 ส่องวรงค์สร้างบ รักษาธรรมพอรยาตร บทวิดาศ์ชรา
 วรรณรูปากฤดิษ ชายทฤษฏ์โล่มนัสส์ ปิตักรัช
 ปราโมทย กั โอนคีโรตม์แทบบท ประนตทศ
 นัชบวร สโมชานกรกราบไหว้ กรรมตฤไทย
 ประดิพทช คอพระอรหัตตศรัทธา เป็นอดุดยายัง
 ดน จิงเอาอุบถหลุดเกล้า ถวายเชอเขาถึงพระหัตถ
 ทานรับตระมิตชันบาน จิงทำประณิธานปรารธนา
 ข้าแต่พระอรหาอยู่เกล้า เดชข้าพเจ้าได้ถวาย อุบถ
 พรายพรรณรัตน แม่นจกอบตชาติใด อันความ
 ไร้ฤชาติ อย่ามในอาคมแห่งข้า ได้สหัสสาแค้น
 ชาติ ขอทรพยกสาดเกิดอนคา อย่าทลททาทกภพ

๑. บางฉบับเป็น—จริง.

๒๘
 แลวณบพทมาศ กราบพระบาทไท้อยู่แต่ ๗

๑ เถโร อญฐุ นิลุปตปุปพานิ คเหตุวา
 ล้วนพระมาตยনারถ รับอบตชาติชายทตท แลว
 บพิตรกกดาวคาถา ย ย ลูข ปณค วา อนุ
 โมทนาโดยไนย อนว่าผลใดท่านอวย ฤไทยส่วย
 ดำภิรมย์ ก็จะนิยมล่งขง อนยังยงสกลสมิขณ
 ให้สมฤทชปรารภนา โดยอิจนาทุกประการ ด้วย
 ผลทานอนท่านให้ นไซริ ๗

๑ เถโร อนุโมทณ กศุวา ครนแลวจสารพระคา
 ถา เขอกจินตนาโดยกต ว่าดอกอบตอษฎา เราจ
 บุชาที่ ไตไลค พระมหาโพธิธาเจดัย พระบาท
 ครธาทนิพพาน ฤทวรญาณลคค ล้าแดงรค
 พระธรรมจักร ฤไนที่อรรคถาณา เขอนิสทาทง
 เจ็ด ท่านคิดแลวจบชอบใจ ถ้าฤกได ไนเจดัย

๓ ำฤก ?

จุตามณีสรวงสวรรค์ คติชอบบัณฑิตบาน เจ้า
 จตุตถอาณาเขต อนันต์บาทอมฤตยาณ เชื้ออริษ
 ฐานจากอาณาเขต ก็เหาะระเห็จด้วยฤทธรงค์
 ดุจสุวรรณหงส์บนบน ดศมอดดคคคณา บ่าย
 ภัทตราจิมตพรรณ ฉะพอะเวชยันต์ปราสาท แห่ง
 สุรราชโกสัย อนันต์ในไตรตรึงส์ ตรีเบ็ดถึงพระ
 เจดีย์ จุตามณิประดิษฐ์ ดวยรัตนอันทนต์
 เชือกประทักษณเวียงสถาน ถวายนมัสการแปด
 ทิศ บัญจางคประดิษฐ์มูรธา ถวายอบตบาน
 ไพจิตร ทงแปดทิศพระเจดีย์ เชือกทฤษฎีปรีดา
 แดงนลันทนาทนน กอภวนท ชมชนแด ๑

๐ ลักโก เทวราชา ปางนนทาวมชพาน นำบริ
 วารคบคง สู่บัดดงกรตนรุจ พระจุตามณिता
 ฌธาต ทกขณานารถส์รพชญ อินทรเสด็จบุชิต
 วิวิธพิพยมาตา วิเลปนาคนชษา แดงเด็ด็จอาดัน
 พิเศษ จงทอดพระเนตรนยนา เห็นพระมาตย

ในมนุษย์ชาติตั้งสถาน เราจะนมัสการพระเจ้าดีย์

(จึงมานั้น โดยจินต์ คุกรสูรินทรโกสัย) พระจุตามณ

นทาน ประดิษฐานไว้ตั้งฤา อินทรวิคคือชาไซร์

หากประดิษฐานให้ เทพไหวบูชา ๑

๐ เถโร พระเถราจึงกล่าว คุราท้าวเทวราช
อันอมรมาตย์เทวชน ทำกุกส์ดรรพบำเพ็ญ แต่

ยังเป็นมนุษย์ชน จึงมาถกถเทวฐาน บดินกาล

ตั้งฤา มาปองมือทำกุกส์ต ขววยชวนทุกเทพโลด

จักประโยชน์อันใด ด้วยผลโฉนฝ่ายหน้า ๑

๐ ภูมเต เทวราชากบณชฺร ว่าอมรสร์สรพ
สรพ มาชวนกันก่อเกอ กุกส์ตเพื่อปรารภนา

ในภพหน้าดับสังข ให้ ไตชนบนยงชน กกว่าเกา

พนชนน อินทร จึงชกุกส์ต เทพต่างตนบำเพ็ญ

เมื่อยังเป็นมनुส์ดา ทำกุกส์ตาน้อยนิก ครนดต

๑ บางฉบับว่า "จึงมานั้นระเทเวศร์ ขอถาม
เหตุท้าวโกสัย"

อรรคเทวฐาน อยู่ มี นาน มัวยมุด ผตบญสุดต้น
 ไป ขออุปไมยถววยบพิตร ยังมีทตทหนึ่งเด้า
 มแต่เขาเปลอกปด ทนานหนึ่งนิตเดียวไซร์ มีได้ ไถ
 หวานพชน ให้ยวดยดส์บสร้าง บดเปลตองปลาง
 เปด้าหมด ชายรันทดทววยถวิต มีทำกถันวานิช
 ไไซร์ ทรพยอนไคจะดส์บตอง สดแต่จะพร่องพรว้า
 ต้น ดุจเทวนทรบญน้อย สดต้นสร้อยเค้ร้าไคก
 ดววยวโยคส์ซา มอประมาดิงชายนน ภาณุเต พหุชน
 ซาแต่อรหนตผานเฒ่า ซาจะเด้าอุประมา มีบุรษา
 หนึ่งนน มทรพยครนครามกถาด ชญูญชาติ
 เต็มโกษฐ้า มีว รยายงตา กถันกรรมเกอบ
 กอง วานชนองเนองนบ ซนเอาทรพยพุนเพิ่ม
 ควตักเต็มตามได้ สดงส้มไล่ซ่าตง เร่งมาก
 คกคกรน ดุจเทวนมกศ์ตง แต่หนหลังทุกถัง

๑ บางฉบับเป็น - ผานเกด้า. ๒ กถันกรรม.

เป็นเทพยงทำถนัด เพิ่มสัมมตก่อนกต แม้นวายุ
 ชนม์สุดสวรรค ดำดบชนชนไป จนถึงในสุชาวาศ
 ถาจกนาสกันพพาน ในสุฐานทนน บห่อนหัน
 คนหลังเคย ๆ

เถโร ปลื้ทศวา ปุณ ลักก ปุจฺฉิ พระมาดัย
 เฉดขตามเต่า ดูกรเจ้าไตรตรึงส์ เทพองค์หนึ่งมา
 คต อภิวทโมตี พระเจดยอตั้งการ องค์
 พระศรีอารียเมตไตรย เป็นไฉนบเห็นคตา ยังจะ
 มาฤาไท ทำวสหัสไนยสนองนารถ อันพระบาท
 เมตไตรย ย่อมเคยโคดจรมมา พระเถร่าจังกถ่าว
 ทานทำวเสด็จเมื่อใด อินทร์ชานไซโองาท บรม
 นารถเสด็จจรต แปรค่าบณรศมี วันตบตีอุโบสถ
 ไททรงยศเชอดตา มาวันทาพระเจดัย เถโร
 ลักกเคน พระเถรมพจนพตน์ บตวันนอโบสถ
 อัญฐีกาหนดแน่ไซริ (น่า) จะเสด็จในวันนั้น โกตัย

กาดก่อนกาด เทพท่าผลเป็นโณน มีฉวาพไกรพจนา
ว่าเทพาแต่ก่อนกาด เป็นโคบาดกตางไร เอา
โภชนไปให้ทาน เพื่อนโคบาดดูจกน กุศลนั้น
เพียงนี้ ให้ ผู้บมศีลคุณ ผู้อบบุญบดบไว้ ถ้า
ผู้ใดให้ทาน ได้บริวารพนหนึ่ง รูปโณมพิงพอใจ
เทพนไนไซร กวนทา ทักษณศีรากราบไหว้ ถวาย
มาตยคณศรศ ก็ประณตประจิมทิศไท่ หนึ่งเ
ดถานที่นนั้นแต่ ฯ

อุปโร เทวปุตโต ปางนนมเทพอื่น บริวาร
หมื่นหนึ่งมา จะวนทาพระเจดีย์ พระเถรมีประ
ดาดัน ถามเทวราชดูจกอน ยินด้วยยอนถามผล
ว่ากุศล (อัน) ไตอมรทำ อินทรจิงนำดารมา เมื่อ
เทพาอยู่มนุษย์ ให้ โภชนยุดพอพิง ตามเนร
หนึ่งศีลสรรพ เชอกรบทานได้ บุญส่งให้เป็น
เทพ สัมบัตเตพบริวาร ปุถชนปานดงน ดัด
แต่มศดา ให้ โภชาเป็นทาน ได้บริวารถวนหมื่น

โถมถุนชนเฉิดฉาย เทพถึงถวายนม่นต์ มาตา
 รัตนรูปเทยน ทักษณเวียนล้ำมรอบ ไหว้นบ
 นอบโมดี รัตนเจดีย์ไพจิตร นั่งอยู่ที่คัทักษิณ
 โดยอาจณทนนแต่ ๑

อปเร วิสต์ศีลหตุเด ดาดับกันเทเวศร์ หนึ่ง
 วิเศษจรจัด บังคมคดลัดปรตณ ริงษชชวาลัย
 ชน เทพดองหมันบรรพลช มาดัยทคณาเดา
 ถามกตเกาบนาน ไซ้พระศร์อารยเดวถาม ถึง
 นามกรรมแต่บรรพ เทวราชชนกถาวดาร ถึง
 กอนกาดเทวบุตร เป็นมนุษย์ชนชาย เชอได้
 ถวายนินทบาท ส่งชอayaan โทนเทยว ทพิพิ
 เดยวตงนน ใต้เสวยลวรคเทวฐาน มีบริวาร
 ดองหมัน แม้นบคคตอนอนอวย ทานลละลตวย
 แก่สงฆ์ ให้ทานจงปุนกัน จะไ้ตมดนนเ้มอดมาน
 บริวารมานเพียงนน ดองหมันมนพวรรณาย เทวา
 นายรคัม ถึงเจดีย์กบชา ลุคนชามาตย์มาศ

ปทุมมาศ ทิพมาตาศพรรณราย เรียบไปรย
 ปรายรอบทฤษฏีฯ ทั้งแปดทิศทำประทก ชินด้าม
 วกบริเวร ชาติชเนนทรส์รเพชฌ์ วันทนาเดร์จ
 เบญจางค์ นิ่งในหว่างเทพไท กฤษดาญชติตไหว
 นอมเกล้าศรีธา ฯ

เอโก จตุตาพิสส์หส์สปริวาริ เทพบุตรหนึ่ง
 จรคตา สี่หม่นมาบริวาร วันทนาการโมตี พระ
 ทฤษฏีปุจณา ดูกรเทพาอดิศร์ เมตไตรยจรเชอ
 ว่าไซ้ พระเถรไซ้รตามกรรม สหส์สนัยนำแสดง
 เหตุ ว่าเทเวศร์น ไซ้ร เมื่ออยู่ในอนุราช บุรณารถ
 ประไฟ ช่างหูกใหม่ทอผ้า เผากเพวรากผู้อนาถ
 ถวายบิณฑบาตจวร บัจรูรณ์เส่นาสนันทาน แก่สงฆ
 ญาณยงพัน อุตทิศผลล่งไป แต่ผู้กษยส์ดล็กนร
 เดชะกุศลอันกระทำ เทียงแท้นาคุไซ้ สัมบัติใน
 บร โลก เทพอุทโยคมาถึง เกศชาติจิงบุชา
 ทิพคนชามาตย วันทเวียนไหวศรีวาร นมัสการ

คนชาร หนึ่งตบัสฐานกอรรราช ในเสนาสน์นั้น

สถิตแด่ ๗

เอโก สยฺหฺริสฺสหัสสปริวาเวหิ ปางนั้นเทพสุน
 ทร มอมรหกหมน เรียบรอบบรรณบรรพตช
 มายังรัตนเจดีย์ มาลัยมปุจฉา เมตไตรยมา
 กมังชวาชัย พระถามไถ่กุศตัง วิสขนัง อินทร์
 กดาว เทพนทาวอภยทุษฐี เป็นจอมมกุฏใน
 ดังกา เป็นทานาธิปไตย รัตนไตรอุปถัมภก
 เชอชอยยกพระคำสณา การวตาพระตริยรัตน ด้วย
 สักกจักรัทธา โพธิรุกชากบารุง พระสถูปผดุง
 ผดานิตย มารดรบิตุอุปถัมภ อาวาศกรรมกฐา
 การ จิตุปัจจัยทานนิตยภักทร ถวายสังฆัสตติถก
 พรณิพพกกพิงพา สรรพยาจกนาเนก ทาน
 อติเรกรวดเมือ บบ้ายเบือบุญบาท ทงผดทาน
 กประสยฺหฺริสฺส ทงศัดวตรกประเสวีริฐ จึงมึงเกิด
 สวรรคา บริวาราเป็นขนัต แลนตมบัตเหตอ

ขนาด	เทพยธรรมาทรมานบ	เคารพกราบพระ
สถูป	ถวายนชูปทปคันธ์	ลุ่มนทส์วรค
สถุกการ	ทกษณารไตรตราว	เรียบมาตาแปด
ทศ	เบญจางคประดิษฐ์สรพเดร์จ	เทพเดร์จ
ทศม	โดยคับนิยมนั้นแถ ๑	
	คทา เอโก สคตคิสล์หส์สปริวาโร	กาดนันทเว
หนึ่งเด่า	เชอไคไค้มาวันทา	เจ็ดหมันจราบริวาร
อสังการ	ไส่ภาส	มาตยนาารถตามอินทรี
ถวิตตุจกอน	ป็นอมรกกถาวตุจเก่า	เชอแถตงเด่า
กรรมญา	อินทรวาคคอเทเวนทรี	เป็นด่ามเนร
นอยนิก	ตั้งวนคส์ตรกษนจกถ	แถวอกบาตอบช
ณาย	อาจารย์านอบนบ	เคยมเคารพนทร
นงนวดพนเพยมเฝ้า	กวาดผงเฝ้าผดแผว	เด่นาดน
แถวตักหน้า	ชูปเทยนด่าชดไส่	น้ามันไส่ไส่วาง
จุดเพตงพตางพบผ่า	ถวายนจวราเดร์จสรพ	นง
นบสคับโอวาท	ฤาคถาคถาตปรรนนิบค	พระ

๓ น้ามันไส่ไส่สว่าง.

ไตรรัตน กบฐา เต้าเวียนชราธรรมเมศ บคร้าน
 เนตร ไนเพียร กตางคนเรียนพระธรรม เมอ
 กตางวนปรรณนิต ศัสตรพระอาจารย์ บุญ
 เห็นปานดงน สัมปตม ไอพาร์ ด้วยเหตุสถาน
 สงส์ไซร์ เทพถึงในพุทธสถิต กบฐิตวณทนา
 มาดยทพพาพึงชม ดจนยมเทพทงหลาย นมค์
 การถวายนที บังควรมีเส่นาส์นง เชอกนง
 เป็นผาส์กแด ๑
 เอโก อัสคิสส์หส์เสห ดับนทเววราช องค
 หนงตาค์ตลา มาบชาส์ตูปนบ แปดหมื่นครบบริ
 วาร พระพจมานถามนารถ เมตไตรยราชฤท้าว
 พินเนตรกตางวาอน มาดยคนถามเหตุ มกุฏ
 เกศ์สูร์นารถ ว่าเทวราชนไซร์ อุบัต ในทลิตทา
 เห็นสมณาอายุาจน เทยวบิณฑบาทโดยสถ เอา
 โภชน์ตนแต่งถวายน เอาภาชน์ผายตามตรอก ตก

เตะชนบอกบ้านอน ร้องเกรงครนป่าวชน ท่าน
 ขวายนอนตามใต้ ไล่บาตร์ให้ถวายน ชนชาว
 บ้านปรีดา ถ้อโภชามาก บ้างไผ่ฝากทลิต
 ชาย ได้ โภชน่หลายเหลือแหว่ เพื่อนเผื่อแผ่
 ผลท่ว บทำแต่ตัวเตือนท่าน กุศ์ดปานณะนี้ ไชร์
 จิงอุบัตไนวิมาน มีศ์ฤงฆารส่มบัต เทพยถึงรัตน
 ฤปา ถวายนบูชาเพี้ยมาก จุตคินชาคทพยร์ค
 แดวกประณตทกษณ สลูปอินทนิลมนี่ แดวนิ
 สัทนาโดยดับ สลิตกบเส่นาสนนนั้นแถ ๑

เอโก นวคิสส์หส์สปริวาโร เทพหนึ่งมีฤทธา
 บริวารารอบระริน เกาหมนพรบพรงพยอม ระแวด
 ต่อมมาวันทา พระทศนาถามประสังค รั้วไช
 องคพระศร์อารีย ถามมีฆวาพตวยกกรรมก่อน จรร
 โดงอมรกด่าวสาร ว่าเทพานผู้ไกร เมื่ออยู่ไน
 ดงกา เห็นฤปาบรรจุธาตุ บรมบาทค้ำดดา มี
 ศร์ทธาสาภิรมย กรประณมวันทนา ดอกกกรร

ฌิกามาถวาย เร็ยโรยรายนิรันดร์ ไล่ด อุกทิต์
 คีโรคมเป็นประทุมมา อุกทิต์นัยนาทั้งสอง ต่าง
 ประทับทองไฉลา อุกทิต์จางาสาธุสำน ต่างประ
 ทูมาศเทียบไซย อุกทิต์เหตุยกกรรมล ต่างลัคนช
 บุษบา แก่พุทธชากรรมล สังฆารัตนนิจกาด ด้วย
 ผลทานมโน ให้สุขโอพารา ในสวรรค์คานไซริ
 ล้วนเทพไกรครนดล รตนวิมลเจดีย์ กนหมค้ำ
 คีโรเพศ โอนมกฏเกศกราบถวาย ลัคนชรัต
 ราชปราชมาตย์ ทักษิณส์ฐานแก้วไซริ หนึ่งนบ
 ไนเห็นออาสน์ เวด้าวาคันนแด ๑
 บุน อัญญตโร ลัคนชลลลลล มเทพองค์หนึ่ง
 เต้า เป็นป็นเกล้าบรรพล ออองอดแหแหน
 ลัคนชราแลนลลลลล มาอภินทบรมเกศ พระ
 ทอดเนตรทฤษฏ ถามโกดัยวาคีรอารีย์ เกด้า
 อมรชานว่าผิด เชื่อว่าฤทชกุศตไฉน อธิปไตย
 ดิงล้า ว่าเทพบุตรตาองค น เมออยู่บรือนราช

ทุกขประดาษเดยงกาย เกยวหญาชายชอบธรรม
 รัชษาบัญญัติดา ไตรสรณานิจกาต จิงจรตธาน
 ชโตธา เดยบตามตริารับรอด เห็นหาดกรวด
 กตากดาต ทรายชาวดาษพรายพรรณ ดิงแดง
 หริญหลงหลอ กกอบลาวากอวโกยกอง ประ
 มวดปองเปนเจดัย เสร็จเปรมปรัดกมนต์ ดิงไฟ
 ทรยรัตนประภา ประภักธาประพราย ชวดิต
 ชายชวงโชติ แดงสว่างใสดสรเพลิง เรงบรร
 เทงหรรษา เกบมาตามาเรยบราย ชมชนชาย
 เกษมสันต์ นบอภิวันท์ปราโมทย์ โอนคโรคม
 ภิรมย ทานพอดสมทลิตทา ถวายสังฆานตองฉดาต
 ประติพิทชอาตมทำได นมัสไตรทวารา ดวย
 วาจามโนนิตย เสริมลจริตบริบูรณ ดวยกุศต
 พูนเพิ่มให บริวารไดเปนแดน เปนเจาแมนมร
 ครนเทพไปดิงองค เจดัยจงนมัสการ แปรตฐาน
 ทกษณ บุษมนิตบุธา คณชโอฟารกตการ

นั่งในฐานะอันควร ลำดับชบวณนั้นแล ฯ

ตทา เมตฺเตยฺย โพิชฺส
 ปางนั้นจอมโมลิต สันตฺส
 ไตรบรมนารถ เสตฺส
 คณาอมรแมน ดาวสรแสน โภมิ ไกร คุสฺสฺสฺส
 ไสวกถดกถง พชฺนพรงพรายพรวณ บังสร
 สรรพชฺมสําย จามรรายจามร วาดวิชนฺแกวง
 กวด มยฺรณฺตรเบญจรงคราย ทงชวชฺปตายปติว
 ปดาบ หางยงยยาบระวิบ เทพพรอมพรบพด
 พรินท หมองกลองกรินนฤ โฆษ เตียงเตินา
 ไสฺตรคเครง คุรียางคละเวงแฉงฉง คคตคตติงบณ
 เฑาะว โพนพาทยเพราะพิณเพดง เทพบรรเตง
 ระเบาบรพ หระทกมหนตมหิมา แซชองด้าเตียง
 ฮือ อิตองออดแอดด ตามชนบชนนคชวาช่าย ฝูง
 สรนายโนมเนิต อารณฺเพริศพรายพรอย สําย
 สองสรอยสงวาดย พรวณประพาพประกิศร แสง

ฌวัรวโรจน์ อภรณ์ ไชตรีเรืองรุ่ง ดาษเตม
 มุ่งเม็ดแมน ห้อมแห่แหนบรรภา อมรชรดอ
 มาลัยมาศ ประทุมชาติกฤษ์มรัตน์ ชุปเทียนทศ
 ประทปทอง อบดกรอง โทเมศ สุ่มนทเค์จศ
 สัตบัน บุษมาศหิรัญรัตน เทวัจฉราถอดฉาย
 เกอกยงย้ายอเนกแด ๗

ตทา อริยเมตเตยโย โกฎีหิ ปริวาริโต ปุโรโต
 จ สัตกัญญา ปจฺจนโต อจฺฉราสํ ทกฺขิณโต
 สัตกัญญา วามโต จ อจฺฉราสํ เตสํ มชฺเช
 จ เมตเตยโย คารามชฺเชว จนฺทิมมา พระผู้ อุตโยค
 ยศฺยง พระองค์เสด็จท่ามกลาง ดาวสุรางค์
 รอบล้อม สะพรั่งพร้อมพรายวิโรจน์ ใต้แดน
 โกฎีเทวา แห่เบองหน้ารอบรับ ใต้สองหมื่นห้า
 พัน โกฎี ขวาซ้ายไล่ดล่่มอกัน เบองหลังนั้น
 ดุจหน้า ประมวลมาทงส์ทศ จงวินิจฉัยโดยพิศดาร
 เป็นบริวารแสนโกฎี พรรณรายไชตรีงรอง แถว

แสงรุ่งเรา ทุกทิวเท้าหกห้องฟ้า แดงหน้าสรร
 เสรีโยได้ม สรวบรวบโฉมทุกเทพ ประมวณ
 เสพสวมองค อติเรกจงจิตรไผ่ เตือนตาให้แดง
 แด ทุกชั้นเทพพ่ายแพ กราบเกล้าอภิวนท์ ฯ
 เถโร อาห พระมาดัยทศณา เแดงอติงการ
 โพิธต์ศร์ เห็นเป็นมหัสศจักรรย์ จิงตามวชิรวิญ
 มัณภา นันธาคือพระเมตไตรย ท้าวอมเรศไซ
 คำรับ พระศรัอารียส์รรพบริวาร พระเดรแดง
 ดำรดับไป ดูกรสหัสไนยนรนารถ อันอมรดาษ
 มาหน้า พระเมตไตรยาดังการ ทงเคเรืองชา
 เครื่องทรง ทงแสงองค์อาภรณ์ง ด่วนชาวดัง
 เพชรรัตน เรืองบริศรัษ กุศลอันมกตใด จิงวิ
 ไชยสุรารักษ์ นำเอาตักษณกุศดา มาพรรณนา
 ถวายนารถ อันสุรราชสาวสวรรค์ แดเบองบรรพ
 บำเพ็ญ กุศลเป็นประณตยง ทานทุกสิ่งชาวตระดาษ

ฆ่าพรรณาด้านอาหาร เกรงคนชารมาดาศ์ สรรพ
 ละอาดชาวดัน เป็นทุกทินบูชา พุทชรัตนาธรรมเมศ
 ตั้งฉนาเขตคบุญญา : เบญจศีลาอาจิณ อุโบสถ
 ภิญโญภาพ ด้วยบุญตาภเื่องหน้า เป็นอุปถัมภ
 เทพไซริ์ จึงล้ำเรจให้คงเห็นนี้ ๆ

เถโร ฮาห พระเดรชตามเดา ดุกรเจาดิงษ
 ลักรรค เทพส์บสรพรเบองชวา แห่งพระมหา
 บรุษราช ดั้เหตองดาษตุจทอง ทงสร้อยล้อง
 ตั้งวาศยัวรรณ ศัรราพรรณพรายเพริศ วัตตา
 เทริดทรงชาร ลัคนชมาลยเหตองหตาก ทุกตั้ง
 ภาคพมพเดยว กุศัดเอยวไฉนทำ ลัรินทรนำบุญ
 กดาว นางสรดาวศัรลัดลัด บ้าเพญวตรกุศัดม
 พังพะลั้เหตองดาศ์ ถวายผาภาษาบัจรูรณ์ ลัคนช
 โภชา บุษบาดวนเหตอง บุษาเื่องนจกาล
 รัตนศรยญาณนรินทร์ คัดตั้งวรเบญจอรรถ เหตุ
 ปรรนบคตงน จึงรังษแด่งลัด เหตองตั้งแตด

พรายพราย เตอมเตอมฉายรัศมี ประดับพระเศียร
 ภูวนารถ เหนือองค์มาศอนันต์ เถโร อาห มา
 ตยณัฏฐามอินทร์ ว่าเทพนิมโนมณีต เบื้องซ้าย
 ประเสวีรัฐ์แดง ตั้งสรแสงทอตา วรรณคีราเรือง
 รัตน์ ภากตรเฉกขัตยวงศ์พรัง สร้อยสนิมส่อง
 ส่นองสนอบ ทรงวไถยรอบวรกร พัตราภรณ์
 พรายรัตน์ สุกันชศมาเดศ สรรพวิเศษสีแดง
 ตั้งแสงสรียโอภาศ ประดับดาษแห่แหน บุญแห่ง
 แมนเป็นไฉน จอมอมรไตรคอบสาร อันอมร
 มาลยสาวศรี กุศลมีบำเพ็ญไว้ ถวายมาโดย
 แดงฉน จันทน์แดงคนชวรัต ผ้าพรรณบั้จฐรณ์
 ลาด สุปเพ็ญชาติ โภชา ถ้วนรัตตาแดงดาษ
 บขานารถชินรัตน์ ธรรมสังฆัสเกษตรบุญ อุโบสถ
 มุตต์ดับธรรม นางสร่างค์สรรรพก่อเกอ เหตุฉน
 เพอบุญผล จงดากรวงษ มรค์มตงสรียงค
 ควรประดับองค์ โพธิ์สัตว เป็นทมนต์ทศนาการ

เป็นมโหฬารดิเรกนัณ เถโร อาห พระมาตยชน
 ปุจฉา ปีนอมราฤทธิไกร ดาวสวรรค์ไสวเบอง
 หลง เรียบสพรังพรายพร้อม หฤหรรษหอมแห
 แหน เขยวชาแม่หมรกต คณิศร์มาตยรัตน
 อารณพัสตร นิตพรรณ มงกุฎกรรฐาภรณ์ ประ
 วิชบวรวิไลยรัตน ตั้งวาทยวดเวียรลัมมร เกยร
 ษรตองมาศ กองเชิงบาทยุดงค์ เครื่องประไพ
 องคประภัสร์ รังษีวรวิดาพรรณ นิตาชญประ
 พรายแดง เขยวชาแข่งนิตบัทม โทมจันทรบริศ
 เพ็ญพาด ทากศตปานใดก่อน ปีนเกล้าอมรแมน
 มิ่ง แล่ดงสารล่งสบสร์รพ ว่าสุราวรรณวนาฏ
 บำเพ็ญชาติกอนกต ผาพรรณผลผลาหาร ลุคณช
 มาตยวิเดศ ถวนนเวศเขยวชา แกดงวิจิตรจำ
 นงนิตย เป็นบุชิตพระพุทธรตน ทรงธรรมด
 บจรา องคสังฆาธิวิสิฐฐู เป็ญจศัตนิจอุโบสถ
 กรประณตชินราช บประมาทการกุศต ด้วยทำ

ผลิตไซร้ จึ่งสรรพได้สมบัติ ถ้วนนิตนประ
 ไพ พุนสำหรับประดับไท้ ป็นเกล้าสรุพรหม ฯ
 เถโร ต่ สุตวา คาล์ ปญญกมมัม ปัสสนุโต
 พระมาตยพิศเพียน เมตระเมयर โพชัสตคว์ ยาม
 จอมทศบรินทร วาพระป็นภวนารถ ทรงมหันต
 ราชยโส เกยรคิตะโยหริกรษ ค์รประภุคักติ
 ค์ถงฆาร เดชโอพารดิเรก ส่วสดีภค์กอมัสญจัน
 สฤษติวรินทราทิตย คตคูลีสสุร โลก ด้วยบุพป
 โยคยงยต เชอกฤตลผลตังถา จิงบ้นภาฤทธิ
 รงค มีจิตรจจะใครรู้ จิงท้าวผู้วิธาอุช
 กถาวดารสุทชคอบถอย บัญญาชานอยยงนค จะ
 ขอชกอุปรมยถวาย ดุจกระต่ายเล็กสุด จะหยง
 ส่มุทรคัมภรา ดิงบรุษตามคมนตรี จะดงจากบน
 บรรพตา มื่อปรมาตจนนไซร้ ฐาจะแถดงได้
 แต่ดงเขป บารมเทพจอมมงกุฏ ฐาจะกถาวพุทช
 บารเมศ มีประเภทถ้ามถถาน คอบัญญาธิการ

เป็นต้น ศรัทธาธิกตมชฌีมา วิริยธิกากรบสาม
 อนองค์พระนามเมตไตรย เชนับได้ในวิริยาธิก
 สัมภารพตกนีสามารถ เชนปรณามนมัสไตรการ
 ค่อม โนทวารวาจัน ทงกายนิกประติษฐี พร้อม
 สัจริตทุกประการ ทงสามทวารเสร์จสรพ อัก
 ขนฐีกตปนับนาน แด่วปรถานบัญญัติจาก อัน
 กระทบยากทงห้า ฝิจะคณนาโดยภาค คอทรพัย
 บรึจากเชอส์ตละส์ตวย พริยอวยบเอือเฟือ บุตร
 ทานเชือปลตงปลิตติ มางษโตหิตบอาทระ ถึงชีวิต
 พระกเส็ดชส์ตติ บชองชตมจณรยา ถ้วนบัญญัติ
 มหาบรึจาก แด่วจะแบ่งภาคโดยอรรด เป็น
 พระทศบารมิตา คอทานาเป็นอาทิ แด่วคต
 สมาริสังวร บรรพชากรวิเนศกรม ญาณอดม
 อ้นอเนก ศรัทธาเส็ดชววิริยง อดใจตงชนิต
 สัจจวาทอธิษฐาน เมตตาญาณเย็นยง อุนเบกชา
 สงตบทศ จิงจำแนกจคเป็นสาม ทศบารมคาม

เกือบกอง ทศอปบารม้นองนัย ทศบรรมัตถ์สรรพ
 ถวณ ส่ามสับทงมอดมุดมาก อ้นพระองค์ห่าก
 ให้บริบวรณ โดยส่มควรด้วยวิริยา หวงบรมมา
 ภิส่มโภชน พุทธบวิโรจน์ประเศร์รัฐ บังเกิด
 สัพพัญญุตัญญาณ อ้นประมาณพระคุณบส่น ไซ้
 วิสัยอินทระพรรณนา เป็นอดุดยาวิเคษ กถ่าว
 แต่เอกเทศคามได้ บอ่าจว่าให้ส่นสุด แห่งองกูร
 พุทธคุณา เป็นอ้อปปริมาณานันต์ ส่มภารอ้นวิ
 สุตท ส่มโพธิอุดม์วิสัร จะนบกับกตบ่ยาก
 ไชร์ ฤาอาจพรรณนาได้ ยากแท้ดัจจา ฯ
 คโย หิ โพธิสัคตา อ้นโพธิสัคตัวส่ามอย่าง
 พระองค์เศด็จส่ามโพธิ ส่มภารได้ดส่มบูรณ
 อ้นพุทธขางกูรบญญาธิก บารมพลักฤาไกร ได้ดี
 อสงไชยแสนกตบ่ ครบครันโดยก่าหนด กบรากฏ
 บริบวรณ ส่มภารพุนไฟโรจน์ ก็ถึงแก่โพธิสัพ
 พัญญู นคคอประมุ บญญาียง โดยแท้จริงเชอ

กต่างแด ๆ

เอโก สทุชาธิโก พระโพธิสัตว์องค์หนึ่งไซริ
 เชนับในศรัทธาเดศ บารมีประเสริฐโดยใน แปก
 อสงไสยแสนกตป บำเพ็ญสรรพเสริจถัน ปรากฏ
 ควรถึงสู่ฐาน แห่งสมโพธิญาณ โอพารุก ษ
 ศรัทธาธิกโดยนาม ดำเรจตามประเวณี พระ
 ชินศรัพนแด ๆ

เมตเตยโย โพธิสัตว์โค อ้นองค์พระเมตไตรย
 บพิตร บารมีฤทธิพิถัง ชอวริยงชกชาร พระ
 สมภารเชอสร่างไว ดิบหกอสงไสยโดยนับ อัก
 แลนกตปบริบูรณ บารมีพุนสรรพเสริจ พระองค์
 เสด็จอุบต ในดุสิตสวรรค์เวองโรจน เก้าสิบหก
 โกฎหกถ้านปี ครนพระบารมีดำเรจ ไทเชอ
 เสด็จลงมา ในพสุชามมุชยโลก พระผู้อุทโยค
 สว่างสุจวิต เสด็จพุทชกิกัก ไตครัด แก่สรรพชวร
 คาญาณ อ้นออกมาหน่มุพระคุณ เป็นอตุตยตา

เลิศ อันบังเกิดแก่ โพธิ์สัมภาร อาจนับประมาณ
 ไม่ถ้วน สันตงมวตทุกอัน ข้ามุ มนทบญญา

อาจพรรณนามิจบ ให้ถ้วนครบมิได้ ดุจซ้ำอประ

ไมยหนหลัง พระองค์จงพงแต่เพียงน ฐิตามบารม

ข้าพระองค์ นแด ๆ

เมตฺเตยโย โพธิ์ศุโศ ในเมื่อพระอรหันต์

กต้าววจนิจโน กับท้าวสักโกเทวราช อยู่ในอาสน์

ทิพน ในเบื้องบนพระโพธิ์ศุโศ กับเทวด์วิสต์ติ

บริวาร คมนาคารเสด็จถึง ยังดาวดึงส์เจดีย์

พระจุตามณรัตนากวณทิตวากกราบกราน ประ

ทกษิณวารสำมรอบ ระบอบเบญจางคประดิษฐ์

โองพระโมลิตศร์วิสต์ติ ถ้วนในอรรททศา แดว

กัษุชาลุมาดาค์ สุกัษุชาษไปรยบราย เรียบ

มาตยถวายทุกสถาน แดวให้ผล่านตุริยางค คต

เบญจางคจาเรียง ถวายลุ่มเสียงบุชา ในพระ

จุตามณินิต เสด็จยังปราจิณทศา เชนิถุทนา

ยิงส์ฐาน จิงถวายนมัสการพระมาลัย ประ
 พฤติปราศรัยสารา พระองค์เสด็จมาแต่ใด พระ
 มาตยมพจนาคถ ดุกรรมหาราชบพิตร อาตม
 สัตถคมนุษา มาจนทาพระเจดีย์ อนชอจุตามณ
 นแก ๑

ภูคเต ชมพุทเบ มนุส์ล่า ก็ วกตุคมานา พระเมต
 ไตรยพจนา ซาแต่พระมหาเถรเจ้า ชมพุทว็บ
 เหล่ามนุษา ประพฤติการาเป็นไฉน พระมาลัย
 คอบบสาร ไนมนุษย์ฐานแห่งไหล มีวส์ยต่าง
 พรวค วานชกรรมเตยงชวค บ้างเป็นทลิตล็บ
 สรรพ ดางบ้างมหันตโกคา บ้างมีคุซาเพิ่มพูน
 บ้างอาตุรควยทุกช บ้างมีรูปมุขลาจรรณ บ้าง
 มีพนธ์หินชาติ บ้างอายุอาตมยมนาน บ้างถึง
 กาลปฐุมวัย สมิธา อปฺปกา โหนติ ที่มิโกโคย
 นนน้อย ชนทรพยถอยมหาย ที่สุดบายนาง
 เบา มีทุกชเลามากมาย โฉมเฉิดฉายน้อยน้ก

วรรณทรดกษณมมาก อายุนยากจกเห็น อายุ
 ถอยเป็นเนองหนต ฝ่ายมนุษย์พรรณนอยชนม
 เดียรณากถนเกดอนตา อันผู้ชนาทงหตาย ชอ
 ชายทำไร่นา เดียงชวายากพัน โพธิ์ศโต เถรส
 วจน สุตวา พระกถาวกตอบถาร ชาวมนุษย์
 สฐานแหตงหตา บำเพญบุญญาฤาไนน ฤาจิตค
 ใฝในอกุศลา จิงพระมหาเถรกถาว อนว่ามนุษย์
 ชาวชมพ ทำกุศตคูนอยนค ฝ่ายบาปมกบำเพญ
 อกุศตเป็นนหนนา พระไตรยาเชอกถาว ว่าชาว
 ชมพทวปไซร ทำกุศตไนนเชอแถตง พระมา
 ตยแลตงถารกถาว อนมนุษย์ชาวชมพ ทำตาง
 หมูตางพรรค บางทำทานนหนเนองนอง บางคน
 ครองศตไซร บางคนให้ทำทาน ทำอุโบสถสฐาน
 สถป บางทำพทชรูปปฏิมาณ บางทำพระวิหาร
 พระชินราช บางทำอาวาสเนองไน สงฆอาศัย
 พระจัสตา บางกระทำจวราเป็นกฐิน บางคนถวาย

มินทบาตภักตร์ บ้างถวายเกตุชผู้อาพาช บ้าง
 ปลุกรุกขชาติมหาโพธิ์ เจดีย์ ได้ดัดดมชาติ อา
 รามอาสน์แดงกรม บริกขารดมณฑาน ถวาย
 อาหารนิตยภักตร์ บ้างทำกุศลทักษ์กรรมบถ บ้าง
 กทรงพรตจรिया บ้างรักษาบิทร ไวยาวัจจกรณ
 ประดิพัทธ บ้างปรนนิบัติมารดา อุปถัมภกา
 บริบาท บ้างสั่งการผูกญาตี อนชิวตนาสคก
 ไชย ทำกุศลให้สั่งถ้วน ผู้ทงมวดมรณา บ้าง
 บูชาพระไตรรัตน ด้วยกระดัดศรัทธา บ้างบรรพ
 ชากุลบุตร ลูกรักสุดเด่นหา บ้างเลี้ยงบุตรบุญ
 ธรรม แดวให้บรรพชากร บ้างคนจรบูชา พระ
 ปฏิมานิจกาล บ้างทำสะพานและศาลา บ้างทำ
 จันทาฆระ บ้างขุดสระขุดบ่อ บ้างชนก่อดน
 ทวง บ้างปลุกสร้างกุฎสงฆ์ โรงจันหันสังเือง
 นิตย อนุกุศลสังฆคตงน ชาวมนุษยมศรัทธา ตาม
 ยถาพดงตน ด้วยกมลจิตศรัทธา แต่โดย

อัครมาศรัยนั้น โดยเราพรรณนาถวาย ตามอภิ
 ปรายนแด่ ๗

ภนุเต ชมพูที่ปมनुสุลา พระเมตไตรยพจนาดถ์
 แต่วรบาทมาโดย ชาวมมนุษย์ในแหล่งหล้า ทำ
 บุญญาเป็นประมาณ แลวเขานิธานปรารถนา ดั่ง
 ฤาชาขอแจ้ง พระมาดัยแลลงตอบสาร ชาว
 มมนุษย์ฐานทั้งหลาย ทำบุญหมายมากมวต แลว
 อุตทิศล้วนกุศลสั่ง ถึงพระองค์ทุกเมื่อ เขาคิด
 เพื่อจะขอพบ ใคร่ประสพเมื่อสำเร็จ จะตรัส
 สรรเพชรดาญาณ หวังจะข้ามสังสารสังคตา เขา
 ปรารถนาเป็นนิตย ใคร่พบบพิตรครั้งนั้น เขา
 ว่าเดชอนักุศลา คือผลทานาคัดลสาร แม้นจะ
 ตั้งสรรณาการตราบใด ขออย่าไปนรกานต์ จงพบ
 พระศรีอารียเมตไตรย เมื่อเธอจะได้เบ็ด ใน
 โลกตรัสเป็นพระ ขออาทมจงพบ ให้ได้ประ
 สัพพะพระบาท เขาปรารถนาทุกคน เมื่อบำเพ็ญ

กุดตเสวีการ ทวทงส์ฐานแห่งหล้า เขารำพึง
คณิงถา ท่านท้าวทุกคน ๆ

โพธิ์ศตฺโต ชมพทุปมนุสฺสานัน พระเมตไตรย
พังสาร เชนเบิกบานหญททย โสมนัสส์โสศรัทชา
ภิมยาปราโมทย ด้วยมนุษย์ โสดสร่างกุดต ท้าว
ช กถาวกตสวารสัง พระมายังมณษา เมื่อเชอ
จะคตานิวัตร ยังชมพทุปมคณคอง ขอพระองค์
จงนำสาร ชำบรหารกถาวถาดอง เชนจงแจ้ง
แก่เวไนย แม้นผู้ใดจะใคร่พบ จงเคารพตาม
โอวาท ให้ทามหาชาติเนองนนต์ เครื่องสังตะ
พินิจบุชา ให้จบในทิวาวันนันท ตงประทับพิน
บุชา ดอกปทุมมาถวนพิน บัวเผื่อนผนอินทนิลา
ดอกมณฑทาโดยจง เทียนแสดชงฉัตรา เครื่อง
บุชาทงน จงถวนถสังตะพิน คณทถิทนตาม
สุม โดยนิยมนจะบุชา พระคาถาถวนพิน ให้
สดับธรรมเคารพ จนวนจบจบอูทาทรรณ พระ

เวลล์ันครนฤบาท บัจฉิมกาลลัมโพธิ สัมภาร
 โฉดอันอุดม เป็นที่ลุดลัมในชาตินัน บูชาพระ
 ธรรม์จกกรบ จังจะได้ประลัพองคชา เมื่อจะ
 ตงมาอูบต จะได้ คารัล โพธิญาณ อันโอฬาร
 อตงกา อันฝุงมนลุดลำนัน เขาจังจะทัน
 คาลันนา ณะเพาะภักตราวิมตพรวณ ก็จะได้ถึง
 อรหันตธรรมวิเศษ โดยประภทกุกศดา อัน
 เขาลุดลัมมานันแด ฯ

อิติ วตุวา ปน ปาปมนลุดลำนัน พระเมตไตรย
 วรนารถ จังมีราชบรรหาร แลตงลุดลารอนลุดลันช
 ว่าฝุงชนทงหลาย ทำบาบหมายมากมน อันจะ
 มีทันคาลันนา กระทำบัญญัติกริก คือทำลาย
 ภิกษุนนารถ ดวยลุงวาศวิบต ยูลุงฆลให้ผิด
 แผลก วิวาทแตกธาจราน มหาโพธิวิหารหักโค่น
 กิงกานตันทตามตต ให้ลุดลูปวิบตซารุด ปฎิมา
 ทรุดโทรมทตาย ผู้ทารายโพธิลุดลัต เป็นลุดลัน

มรณา ทงตั้งฆากพฆาฏ ให้มรนาศวายชนม์
 ผู้ทำกุกัดตระหนกทรพย ผู้หลงหลับด้วยประมาท
 ผุงชนชาติเช่นนน บมโอาจทนชาพระองค์ เมื่อ
 จะดำรงดำรง จะมาตรัสในภพไตร พระมาตย
 ครนพง ซึ่งบณหังมจรค์ ตำชพจนตอบสาร
 ครอบวรณานบรมนารถ เมื่อใดราชจะตติตา ตู
 มนุสส์ำชมพ จะกวร้ส้พัพัญญู ตัญญาน พระ
 เมตไตรยท่านเฉดยพถน ชำแต่อรหันต์วรนารถ
 เมื่อใดพระค้ำสนบรม ส้มเต็จโคคตมจอมภพ ถึง
 ถวนครบห้าพน กอนตรชานพินาศ อันว่าโลก
 ชาติทงหตาย จักระด่ำระด่ำยอาเกียรณ ออกุศต
 จะเบี่ยนทวยชน อันว่ากุกัดจะพินาศ ถอยชน
 ชาติดาดบกน อันมนุษย์สรพทงหตาย ความ
 อายส้ดสำปส้ญ ก็เกิดอาตุรสังวาค ด้วยประ
 ยรญาตีพงศา กับมารดาบุตร นองสำวศร์เหตน
 หตาน คุจสังฆารส้กรา คุจส้กขาแดแพะพนช

ด้วยดำคณิวิปตาศ์ บมีอายอาจอกบาป ดุจ
 เที่ยรณานหยาบกะสัน ด้วยกามฉนทเคอดรอน
 ออกศตตอนเคอนแตง อายแห่งสศวนอย เต็ม
 นบร่อยถอยถด ดำคบัลดหดนตง ร้อยชวบกง
 สบปี ห้าชวบม้ชราวาศ์ ใจร้ายกาจโกต กตป
 นนมนามกร ซอศตถนตรพงมี มิคส์ญญีนาม
 กตป ชนอญมญสังวาศ์ บรุจกญาตพงศ์พนชุเบียด
 เบียนกนเกียงโทษ กรุกรวโกกรชเกรียงไกร บ้างถอไม้
 ไถยทช ถืออาวชวางวง พนฟาดกตงเกดือนกตาด
 ตายเตียรดาษดาตเคอด ดุยลาญเคอดตามไหล ดุจ
 น้ำในองส่มุทร ย่อมญาตบทรชิตา ทังภรรยา
 สามี เกิดไฟรพิโรช เกดือนกตม้ โกรชแก่กัน
 ฟาดฟอนพนม้วยมุด ตายส่นสศตพวงกพาด ผู้ม
 บัญญาจนครนเห็น เกิดชุกเชญกตยัค ได้ความ
 ทกชเคอดรอน ชนชุกชอนเสร์ดสัง สู้ป่าฝั่งผาย

จร เงามดิ่งพรรณชอนกาย อยู่เดี่ยวดายบให้
 เห็น ค่อยบำเพ็ญสมณธรรม เหลือกวามนวมวย
 มุด ตายลัดลุดนบอหนต ครนเจดวันตวงไป
 ผู้ยู่ในถ้ำผา ก็ออกมาจากที่อยู่ จึงแดงดูซงกัน
 อนเหลอทจนทมรณาศ์ นงยงอาสน์นมวสุ่ม ชก
 ชวนชมวาจัน ปราศรัยกันเล่นหา อยู่ลุ่มคาสัง
 วาศ์ ถ้วนนรชาติใจกุศล ชวนกันกถนทำบุญ
 ศ์ตเพิ่มพูนฤชาต ปาณาติบาตหอนทำ ทังใจ
 กรรมพาชา กาเมลุ่มมิจฉาบเล่พส์ร้อง มุสาครอง
 ลัจจา ทังสุราบคุดกิน เป็นประคิตินบมิชาต
 เปล่ญวาทบเล่เลียด อดใจเคียดมรุตวาท บอง
 อาจดำผบปบตา ทงเวรบาตรองตรี มิจฉาทิฏฐิ
 บได้ถอ คบมิตรซอส์จจตรง บได้หลงประมาท
 ผิต คร่ำครวญคิดฝ่ายกุศล แดวแผ่ผดบุญญา
 ทวนรกาสรวงส์วรรค มณฑลอนนตจกรวาท อน
 ว่าชนมานแห่งมนุษย์ ลับปลัดล่ำปสุญ พัญ

คค ไบค้อมรกตเขี้ยวแข่ง ผลกตเกิดงัดคตแค้น
 ดอกแยบแย้มเกษร เรณูภมรชมทราภ อังอร
 อาบเอารต์ ไบอ่อนระทระทวยบัตร์ ตำส่าง
 ชรคตตตพุง เพียงเมฆมุงเมินลึง ยานย่างยงยอม
 ใหญ่ ตมดาศได้เดื่องภา เตียงอิงฮ้อหวนหิน
 กกกกองครนक्रमไพร เซงซ่าไล่वलมดัด กิ่ง
 กวาดกวดแกว่งไกว บุษปบานไบโบกไบย เรณู
 โรยร่วงราย กถนกระจายตาศดิน หอมหวด
 กถนคนธาร รวยรんばんตระหลบ ดุจแกดงอบ
 บดพ บุษมาตตาศตาย หนุ้าแพรทพรายเพร็ค
 พรอย ดุจค้อสร้อยยงยง ลึ่งล้องคุดกาด เรียบ
 เต่มอส์มานอรชร แผ่นพธุ์ชรราบเรียบ หน้า
 กถองเป็รียบปุนปาน แผ่นดินดาดบด่ม่วงอน หลัก
 คอกอนหอนเห็น ดุจปราบเป็นปรากฏ คาม
 นิคมส์มากิณโน อินว่าชนบทนิคม เป็นอดม
 เหนองหนอง บานถนถองแถวถนหน ถ้วนฝูงชน

คบคัง เรือนคิตตังเต็มไป แม้นมาตรโกโผฉิน
 บคกคินพอลงท ฝ้ายราชธานีกรุงไกร เมือง
 นองในพสุธา ไอยสรวรยาเพียบพูน ทรัพย์
 บริบูรณ์มั่งคั่ง เต็มเต็มคดงเงินทอง ผ้า
 พรรณนองเนืองเนก สूरียาภิเศกสัมบัตต์ ถ้วน
 สัตร์คณ โอปาร เรียบบริวารพรังพร้อม ทรัพย์
 ห้อมล้อมทุกประเทศ แคว้นขอบเขตคเกษมสุข
 ถ้วนทั่วทุกท้าวไท ห้อมมภัยแพง โภชน์ สอาด
 สดเพิ่มพูน ชนบริบูรณ์อาหาร ทั้งพิสดาน
 โภคา มัจฉมังสาปราคฏ เสพมชรัสนิจกาด
 สัตว์บนดาดครงนน มีใจฉันทชนชม ส่าภิมย์
 ร่วมรัก ดุจพวกพรรคพงศา ถ้วนภรรยาสามี
 อยู่สามีคคบริวาร บไต่กาจโกรชกัน เสพกาม
 ฉันทสุขสำนค ห้อมมการกสิกรรม วาณิชบทำ
 นิจกาด วัแต่เกษมสำนคภิมย์ ฝูงสัตว์อุดม
 สุข ทงบุรุษาดลศตร เปรมปรัด โอปาริก

เส่พกรรมพฤษเดียงกาย บได้ชวนชวายกิจการ
 แต่สำราญบำรุงกาย ฝ่ายพรรณพรายทิพยเพริศ
 อภรณ์เลิศประดับองค์ รูปยรรยงเยาวมาลย์ อับ
 ธรปานปูนเปริยบ สัมบัตเทียบชาวสวรรค์ ส่วน
 ว่าพรรคสัตว์ บเส่พสามเป็นสอง ฝ่ายบุรุษครอง
 หญิงเดียว ห่อนโทนเทียบแล้วองหา เพิ่มภรรยา
 สองคน ห่อนด่วงกตคามอื่น ดอบชมชื่นเมียชาย
 เมียเดียวตายจนนาค รักพิศว่าสละนึ่ง อัญมัญ
 ญิงทั้งสอง ครอบครองกันทุกเมื่อแด ๑
 ยทา ขตุคิยามจจาเส่นามตุดาทย ปญจลัถาณี
 รกขนุติ ส่วนกษัตราธิราช ทงหม่อมาตย์
 เส่นา อิกไพรพาทงหลาย ฝูงหญิงชายทุกพรรค
 กชวณกันรักษา บญจลัถาณวันดร บมีเกยันต์
 ตงโทษ บได้พิโรธอาฆาต อพยายามทเวรา
 ทุกมนุสส์ล้าตวัชาติ ทงจิตบาททวิบัท บประทษฐ
 อดใจกัน มีแต่ความฉันทเมตตา คือฝูงกาแด

นกเค้า รักคดถึงเคล้าคลอเคียง แมวเมตเมียง
 รักหนู พงพรงอุหรุษ เต๋อใจฉันทชมนเือ
 สักราชเชอเชยทราย สัตวทงหลายต่างพรรค กระสัน
 ควยเด่นหส์นิต เกิดมิตรจิตรไต้สุด ฝ้ายฝุง
 มนุษย์ทรรษา ภิรมยานิจกาด ชวนกันผ่สาน
 คุรียงค โพนเพลงพตางพินพาทย์ ฆ้องกลอง
 ฆาฏกรนเครง คคบรรเลงเพลงไนน ี่แก้วไว
 เต๋ยงแวง คคตึงแจวดนตรี ทูกราตรีทวน ระเบง
 บรรพาร้อน โคลงกาพย์กลอนทำนุก เต็น
 เป็นสัชนิรันดร คุจชาวส์วรรคเต๋วยส์วส์ดี ฟง
 เต๋ยงคัพทเกษมहु พิศัเพยณคุชวเญเนตร บริโภาค
 วิเศษมชุรค์ ทงชนทคักรโอิช อกชญโภชน
 ส่าดี คกบถพเมตคเคยว งอกชนเขยวชอ้า
 แดกพินดำหลายหน่อ เหนองเป็นกอลึงพิน คนหนง
 หนพนรวง ไต้เมตคคองชญญัน ส่องทะน่านพิน
 พนเพญ เมตคเคยวเป็นมากมาย หนบเกวียน

หลายครามครัน ถึงสองพันสองร้อย ต่ตบต์ร้อย
 ปดาวยแก้วยน ต่บหกเส่วียนประมาณ ต่บหก
 ทะนาคันเส่วิจ มอวเภทพญเอิญ ขนเองเจริญ
 ยิงหวาน แด่วเป็นล้านละดอน แปนเปตอก
 ปลอนต่อนเองมา มพรรณนาสาดีไซร์ เกิดเพอ
 บุญสั่วได้ สร่างแด่วหนหง ๑
 ยทา ขตุคยา พุราหุมนา เวสา จ ต่จนอชบดี
 กษัตรา บได้พาชาวิวาท ชวงชิงราชส่มบัต
 แกกรุงกษัตริย์เส่มอกัน เป็นมิตรส่นถว ไมตรี
 ราชบุรพระนคร เทยวดีญจรสู่หา ส่งบรรณา
 ถึงกัน มีใจนันททุกกษัตริย์ บท้าวบัตอาณา
 ราชฏว ภิบราชบาทวชนทรพย โคมหิงษกับ
 ช่างมา ทาดทาสาทุกตั้ง ห่อนชวงชิงชนสรพ
 ย่อมเผอผนแผ่ให้ ตวยสาธุใจปดิพทช ต่จน
 ภาวทวาชเพศ แดตทเวชกระเชตรา บได้ชิง
 นาชิงบ้าน ทถนฐานเรอกถ่จน ฐานเรอนจวน

มพรรณนาสาดีไซร์.

ผู้เป็นเจ้า คนท้าวท้าวพดุงธาร เป็นบัณฑิตเกษม
 ดันต์ ในกาลนั้นจึงพรหมมา ผูกเทวามัมชพาน
 หมันจกรวาฬโลกชาติ จะมาอาราธนาหาพระองค์
 จักให้ลงมาอุบัติ เพื่อจะตรัสโพธิญาณ เบื้องบน
 กาดปางนั้น ข้าพระองค์ครั้นได้ฟัง จึงจะยบยง
 พิจารณา บัญญัติหาวิโลก คือบุพโยคมารดา
 ทั้งพระชนกาแด่นักเรศ ตระกุดประเทศมัชยม แด
 อายบรมมารดา ครั้นพิจารณาเสร็จสรรพ ข้า
 จึงจะรับอาราธนา จะเสด็จลงมายังมนุษย์ จะได้
 ตรัสเป็นพระพุทธรูปโดยจง บารมีข้าพระองค์ได้ทำ
 มา จะขอพรรณนาถวายนารถ แต่ปฐมอาทิบา
 เพญพูน จนบริบูรณ์บริบูรณ์ พระบารมีเป็นพิเศษ
 มีประเภทต่างกัน เป็นอนันตเนื่องใน สิบหก
 อสงไขยแสนกัลป์ วิริยาริกพรรณโพธิสัตว์ จน
 ได้ตรัสตั้งพัพพัญญุตญาณ มีพระทานเป็นอาทิ คัด
 สมาชอาจินต์ เป็นประคตินโดยกาล ข้าให้

ทานพระเคี้ยว ^๒ ทงวเชยรมงกุฏ ^{๒๑๒} อันบริสุทษุดม ^๒
 เมื่อได้ส้มโพธิ์ ^๒ ถกกล ^๒ รูปฝูงชนโอฬาร ^๒ บได้ ^๒ วิกาต ^๒
 วิเศษ ^๒ ข้าให้ ^๒ เนทรนัยนา ^๒ คือ ^๒ แสง ^๒ นิตา ^๒ ทง ^๒ ส่อง ^๒
 ตาม ^๒ ส้ม ^๒ พอง ^๒ ยา ^๒ จก ^๒ ข้า ^๒ ยอ ^๒ ยก ^๒ ให้ ^๒ เป็น ^๒ ทาน ^๒ เป็น ^๒ จรง ^๒ กาท ^๒
 นาน ^๒ ได้ ^๒ ค ^๒ ได้ ^๒ แสง ^๒ โภ ^๒ ฏิก ^๒ ัก ^๒ ด ^๒ ปา ^๒ ตรา ^๒ บ ^๒ ติง ^๒ บร ^๒ มา ^๒ ภิ ^๒
 ส้ม ^๒ โพ ^๒ ธิ์ ^๒ ฝูง ^๒ ส ^๒ ต ^๒ วั ^๒ วิ ^๒ โร ^๒ จ ^๒ น ^๒ น ^๒ ย ^๒ นา ^๒ ผู้ ^๒ มี ^๒ ตา ^๒ พ ^๒ ัก ^๒ ด ^๒
 บ ^๒ ม ^๒ ต ^๒ ม ^๒ น ^๒ ร ^๒ ช ^๒ ช ^๒ ว ^๒ าด ^๒ ย ^๒ แ ^๒ ด ^๒ วั ^๒ ข้า ^๒ ให้ ^๒ ทาน ^๒ พระ ^๒ อง ^๒ ค ^๒ บ ^๒ จ ^๒ จ ^๒ ง ^๒ ค ^๒
 จ ^๒ ง ^๒ อ ^๒ ด ^๒ ง ^๒ ก ^๒ าร ^๒ ข้า ^๒ ให้ ^๒ ทาน ^๒ มี ^๒ เ ^๒ ห ^๒ ด ^๒ อ ^๒ เค ^๒ ษ ^๒ จ ^๒ น ^๒ ได้ ^๒ ติง ^๒
 เพ ^๒ ศ ^๒ ส ^๒ พ ^๒ พ ^๒ ญ ^๒ ญ ^๒ ส ^๒ ต ^๒ วั ^๒ โ ^๒ น ^๒ ม ^๒ ต ^๒ ร ^๒ น ^๒ ฤ ^๒ ม ^๒ ด ^๒ ที่ ^๒ เป็น ^๒ วิ ^๒ ก ^๒ าด ^๒
 ก ^๒ ล ^๒ บ ^๒ ห ^๒ าย ^๒ ค ^๒ ิน ^๒ เป็น ^๒ ก ^๒ าย ^๒ ได้ ^๒ ภา ^๒ ข้า ^๒ บ ^๒ ก ^๒ ล ^๒ ่า ^๒ ว ^๒ ว ^๒ าจ ^๒ าม ^๒ ล ^๒ ่า ^๒
 ว ^๒ าท ^๒ เมื่อ ^๒ เป็น ^๒ ม ^๒ น ^๒ น ^๒ าร ^๒ ฤ ^๒ ท ^๒ ศ ^๒ พ ^๒ ล ^๒ ล ^๒ ้วน ^๒ ฝูง ^๒ ช ^๒ น ^๒ ภา ^๒ พ ^๒ ไ ^๒ ทร ^๒
 บ ^๒ เป็น ^๒ ไ ^๒ ้ ^๒ วิ ^๒ ก ^๒ าด ^๒ ข้า ^๒ ฟ ^๒ ัง ^๒ ฐ ^๒ ร ^๒ ม ^๒ ส ^๒ าร ^๒ ค ^๒ าท ^๒ อ ^๒ น ^๒ ึ่ง ^๒ ย ^๒ าจ ^๒ ก ^๒ า ^๒
 ข ^๒ อ ^๒ ทร ^๒ พ ^๒ ษ ^๒ ข้า ^๒ ัก ^๒ ส ^๒ ต ^๒ บ ^๒ ด ^๒ วย ^๒ ค ^๒ บ ^๒ บ ^๒ าย ^๒ ห ^๒ น ^๒ ให้ ^๒ ทาน ^๒ เมื่อ ^๒
 ติง ^๒ ส ^๒ ถาน ^๒ ส ^๒ ร ^๒ ร ^๒ เพ ^๒ ษ ^๒ ญ ^๒ ฝูง ^๒ ส ^๒ ต ^๒ วั ^๒ ได้ ^๒ ร ^๒ ัง ^๒ ท ^๒ ัง ^๒ ไ ^๒ ติ ^๒ ก ^๒ า ^๒ บ ^๒ เป็น ^๒
 พ ^๒ ธิ ^๒ รา ^๒ ห ^๒ น ^๒ ว ^๒ ก ^๒ ห ^๒ น ^๒ ัก ^๒ อ ^๒ น ^๒ ห ^๒ ึ่ง ^๒ ข้า ^๒ ให้ ^๒ จ ^๒ ก ^๒ ษ ^๒ ุ ^๒ ปร ^๒ ะ ^๒ ไพ ^๒ แก ^๒ ้ ^๒ ผู้ ^๒
 วิ ^๒ ส ^๒ ย ^๒ ศ ^๒ ส ^๒ วั ^๒ ทร ^๒ เมื่อ ^๒ ข้า ^๒ ได้ ^๒ ทร ^๒ ส ^๒ โพ ^๒ ธิ ^๒ ญ ^๒ าน ^๒ บ ^๒ ม ^๒ อ ^๒ น ^๒ ร ^๒

การแก่งคน เนตร โสภณสุทธีได้ เมื่อข้าให้
 วรทาน ชำนมัสการเคารพ องค์เทพยพช่อตรง
 ครนถงพุทธวงศ์ดาร์ดี ล้วนฝูงสัตว์ทอเท้า บเป็น
 ค้อมเค่าสารพางค์ โนมล้ำอังก์ปราคฏ ข้าให้
 โอสถผู้เป็นโรค เมื่อเป็นมงกุฏโตกนาถา บมี
 โรคาแก่คน ทวด่ากตแหล่งหล้า ข้าแผ่เมตตา
 ทวดศาต บให้มกยพาดแก่งฝูงสัตว์ เมื่อข้าได้
 ครีตบรมมา บมีมารามาผจญ ข้าให้ทานผลอัน
 ชอบใจ แก่งผู้ใคร่ปรารถนา ให้ชอบอชฌมาทุกอัน
 ชาวหน้าศีรพบรรจง เมื่อข้าพระองค์ดาร์ดี อันว่า
 ฝูงสัตว์ทุกพรรค มิมหันตโมคา ล้ำเทพชัปรารถนา
 ทุกอัน ข้าให้แพรพรรณเลื้อผ้า เป็นทานาบรี
 สุทธี เมื่อจะครีตเป็นพระพุทธรูประเด่นวิฐู ชนบั้ง
 เกิดคริ่งนน รูปดาววรรณพรรณนภกตร เป็นทริก
 ควรชม ด้วยกศัตนิยมนชาต์ร้าง ข้าให้ช่างมารถ
 อตงกตศรัท ญจน ทงยวดยานนาถา ให้พัน

คาดบรรจง ให้ผู้ประสงค์ชอบใจ ทานเนื่องใน
 นบิกฎ เมื่อตรัสได้ดครงนั้น ชนรูปพรรณศก
 ดันทร เบญจกามคุณปนเทพย์ ด้วยต้องแสง
 ทิพรศ เดชะข้าประเนตส์กับกรรม เมื่อตรัสสร
 เพชฌไชร ผุงคนได้แจ้งอรรถ รัศไนต์ทชรเมศ
 ขาทรงเดศส์ลวทร จึงผุงดัดทรวงกรรม แดศด์
 สรรพประดัทธ ข้าประดิษฐานองค์ ทำทานทรง
 ศด์วิเศษ หวังให้ สันเกตศราคา สรรพบุญญา
 ธิการ บำเพญ์สมภารอนันต์ ข้าเฝ้เฝ้ไปรด
 สัตว์ จะข้ามโอฆวัฏสงสาร อันพฤกพาดภัย
 พิศ เป็นจาริตโลกสันดาน กถาวคือหวังละหาน
 อันใหญ่ คือโมหะให้มन्छมิต หน่วงสัตว์ให้
 ยืดยาวไป ให้เวียนว้ายในสงสารโลก ซ้ออวิชา
 โธฆเลทฤษฐี กามอฺตรีแถมภา นี้อ้อโฆฆากัน
 คาร เป็นชายมารชองชด ครอบงำสัตว์ริง
 บให้สัตว์ถึงปถโมกษ ข้าก้อทโยคส์ร่างสมภาร

มาช้านานล้ำมรรต หวงจะรอดสัตว์ให้ดอยเดือน
 ให้คตาดเคลื่อนสู่นาวา คอบารมิตาชาดำส้ม มีให้
 สัตว์จมนในอบาย คืออสุรกายเปเรตติวิจนาจาน ทั้ง
 นรกานต์วิสัย ชาติจะให้พ้นจากภัยจำจอง ชาติให้
 ของชายมาร อนร้อนในสันดานแห่งสัตว์ อนให้
 กำหนดในอกุศล คือโมหะมืดมนนชแดมิอาย มิกถัว
 กลายแก่บาป ใจพุ่งหยาบแดโดยทรรพย์ ทฤษฐี
 หนีถอผิด อหังการฤทธิมานะ ใจร้ายกักขตะ
 แดฤษยา มัจฉะราหวงแหน จิตตชนแค้นเดือด
 ร้อน มักหตบนอนชบเซา เกยจครานเหงางน
 เอง จิตตคุนเคองสงสัย บเชอคุณในไตรรัตน
 เป็นสืบสืบศักดิ์สด จะให้สัตว์วนเวียนวัญ นานวิ
 ยัตแปดขุม สันชัพรมรานร้อน กาดสุตรนอนตปะทิต
 ตาปนรกบัตริไบไม้ เป็นปิ่นไฟหอกแสดน มหา
 ตาปนแดนตุจกัน สั้งฆาฏควันเปลวปลาดาบ โรรูป
 วาบวาวเพลิง มหาโรรูปเสริงสุ่มสุก อวิจิตก

พดุงพตาม เพดิงใหม่ตามดนดาว แผลดผผ่าว
 เผาผู้ ดัดควบรู จกภย ข้าจะแ่ดตงไซชรรมเมค
 ให้เห็นเภทนรกานค ดัดควด้นดานยงรัก ดั่งดาร์
 จกกาเหน็ด จะใคร่เกิดบรูวาย จะใคร่ตายบรู
 มวย เปนห้วงดวยบุตรทาร ทังพัดถานดัมบค
 ทงทาดัดคว วจุญญาณ ทรพยลัมภารทงปวง ดัดคว
 แहनหวงแ่ดวงหา เกิดกเดค้ารคมัน คณหาพนพว
 พาน อกอปาทานถอนนค ราวบรครงแรง
 ซากจะแ่ดตงพระชรรม ให้เห็นชนชวิปดาค อัน
 วิโยคญาตืออาตุร ทนเทวค้พุนเคอตุรอน ซาจิงจะ
 คอนเคอนดัดคว ให้เสดชสัดตพัดถาน ทงบุตร
 ทารทงปวง อย่าให้ห้วงหนักนาน ให้เห็นอวดานค
 ดาปสุญ ให้อนุกุลบ้ญญา ตามพระวิบ้ดสนาทงดืบ
 ทค ให้กาจคมคมนช ซาจะยงฝุงนรชนเทพา
 ทวแ่ดตงหาดาบส้ฐาน ให้เขาในชายญาณแ่หงซา
 จกทาบญญาหมค้จรรย เปนพระชรรคาอุช คัด

ประณมहतถกษณประชุม ดุจตั้งกลุ่มสัตว์ครุฑ
 เห็นอมกฤษต์วัลลภีเศก อ้นอดิเรกวิโรจน์ ผดัก
 โสติชชวาทย์ ก็ โอนกฤษฏาญวติตวา เห็นอด
 รัตมาสู่เบญจางค์ ประดิษฐ์วรางคไธภิต ในอัญฐ
 ทิศทักษณ รัตนอนทนิลเจดีย์ จตามณอภิมณ
 แดวเชอประนมหมัด พระอรหิตปวรา วันทนาตา
 จะติลาศ แดวเชอยุรยุบาตรวิไลย ด้วยดั่งรต์
 รางคในบริวาร แด้น โกฏีประมาณม่วมุด อมร
 วรสูร์ศรีวิธิตาศ ตาเดียรดาษดุจดาราศา ต่อมจันทร์
 ประกาประภาศร์ ดุจสายชโธชรवार อ้นจรัต
 ดู่เกษยรต์มูทร อ้นรุจิรุทรตนิวิโรจน์ ด้วยรศม์
 โสติบรมองค์ ริงษ์วงบริวาร เรื่องดีทชการ
 วิสัทช ด้วยแด่งมงกฤษต์ร้อยสน เกयरกณทต
 ดั่งวาทย์วรรณ ภาษพรายพรรณเรื่องรุ่ง ดุจดี
 รุ่งรุ่งอร่าม พพานพลาหมพดักแพตม แจงกระจำง
 แจ่มจรัสจันทร์ เบองบุรพพรรณพรายรัตน ทก

๑. เห็นอดรัตมาสู่เบญจางค์.

นุประโมยหทัยหตาทก อมรแมนมากเมิดเมือบ
 คตาคตาเคตอบคตณเคตอน ตังระดอกรเตอนครรว ติย
 แดง ยตต์ยดแแต่ยงต์ยองเค์ยร กระเกริกเกียรต
 ไกรเกรียง คณ โฆษแต่ยงครนครน ฟากพาพน
 พงเ ฝ่อง ตนภาเตองแห่ด่งหตา ด้รต์องส์าช
 ด้ยงส์าช ดุจส์ริ โยภาดพ์นควง พระเสด็จจด์วง
 ไตรตรึงส์ บัดคตถึงคตส์คตส์วรรค์ พระเถถึง
 ถวตยทพยมาศ วิมานราชเจษฏา ด้วยด์วตต์
 ในฟากฟ้า เพียบพนส์ชรมย์ ๆ

คตม์ ชเนยเว เกโร ปรมปาฏ โมกขต้วโร ใน
 ขณะเมื่อพระบรมเมตไตรย ด้ด็จคตาโคตนิวัตร
 ยงคตส์คตส์วตต์พิมาน เบองบนกาดปางนน อนพระ
 อรหนตญ มฤทช อนวิจตรคตส์งวร เป็นอโน
 มาภรณประดับ ด้หรับพระองคค์รตส์วตต์ คอ
 อรหตปฏิตัมภทา ทงคตปาฏ โมกขัง วิตฺทช
 ด้งวเรนทรย ปาริตฺทชชวตต์มมา คตบจจยาดันนิตต

ปาวิสุทฺถนิจฺจตา ชรคฺคาวิสุทฺถชะ ปรระดับหมุ่คณะ
 คุณัง สรวมคฺคิริงอตงกต เชอกนอมประณตทคฺคณักข
 สโมชานอคคฺคโรตมางคฺค นมฺสเบญจางคประดิษฐ
 ทงแปตทคฺคประทักษณ จตามณิถรัตนาวรท อํดา
 ราชวชรินทร อนุเป็นปนอมรเล็วัจ พระองคกเศ็ตจ
 เหาะหรรษ จากดาวตึงส้สวรรคจรมมา โดยอัม
 พรภาพโยมมารค คีรีโสภากวิลาศ คุจสุริโย
 ภาสวิตย พระองคสุทฺถิโสเล็อมประภคฺคร์ เหตุ
 พระองคกาจตชงคณหา นฤรากทารุณโรช นฤ
 เกตคฺคโทษทฤษฐิ เชอตรองตริตณหัน กิเดคฺคอัน
 พนชนา คุจตงเครอดตาวตยรต เกยวรุกชกระ
 หวดชรดชัม รัตนวบรมริงวา คอชาตมรณา
 ชราพยาช เชอตตให้ชาตคายเตด ด้วยดาบเพชร์
 วัชรรัตน กดาวคอปรรอหิตมรรคญาณ เชอก
 ฆาตฆดาญมุยมง เกตคฺคฤาหลงหลอได้ เชอก
 ทรงตริยวิชาฤทช คอมนอไมยทชวิชา คอบรรจิตตา

โสมนัสส์ ยกยอหัตถ์วันทา โสมนัสส์สำทุกชน
 ชวนกันทำผลบุญญา มีทานาเป็นอาทิ สันชนม
 ชาติอาสาัญ อุบตัสวรรคเสวกรรมย์ ตามกุก์ตนิยม
 ตั้งให้ พุทธาคมเป็นเทพไท้ ทิพแท้ดัมบุรณั ๗
 โส ทลิตุทุกปรีโส อันว่าชายทรพด ได้
 ถวายอุบตพระอรหันต แปะตดอกอนวิจิตต ครัน
 สันช วิตมรณา จากมนุษย์ดลด์วรรค ดาวดิงส์
 อันไพโรจน์ กระหนกวิมาน ไชตัสชวาลัย แล่วดด้วย
 อุบตบานไฟจิตต ห่าประการวิจิธโสภา มีนาง
 อัจฉราบริวาร ถ้วนพินผล้านตนตรี บัญจางค
 ศร์สังคิต โดยจารัตบ่าเรอ สู่ชอำเภอนิจกาต
 เสวยพิศส์ฐานคังคาม มีพระนามโดยกต ช้ออุบต
 เทวินทร หอมสุคนชกดินบุษบง ทังโอษรูองค
 สारพางค เมื่อยกย่างวรบาท อุบตชาติบริบรอง
 ทุกบทดลองเฉลิมพรรณ วันหนึ่งเชอจรัตจรรคตา
 ยงนศราวชิรณ โกด้เวชขันตปราช่าท สหัสสนัย

นารอดแดงเห็น เทวบุตรเป็นองค์จรรยา ประดับ
 บุษบันคนธา อินทรหรรษาฤททธิเยนทร จึงถาม
 เทเวนท์รอดวยพถน ว่ากุดตอนบำเพญ กาดก่อน
 เป็นนินใด จึงนิยมให้บุษบง เทพทุดองค้อมเวศ
 เต่าเต็มเหตุดแดงถวาย ซาเป็นชายประดาษ วันหนึ่ง
 ยাত্রสู่สระ หวังชำระสัคนธ จึงเห็นอุบตไอ
 พาร แปะดอกบานพรรณราย ซาเก็บถวาย
 พระอรหันต์ ดวยบุญญนเพิ่มผล จึงได้อุบต
 เป็นตาภ ขอพระองค์จงทราบ ถ้อยทุดถวาย ฯ
 สักกสู่ วจนุ สุกุณา สัมเตจวชรินทรราช
 พังพจนาคถเทวบุตร จึงใส่สู่ทชกรรมด เส่ด้อยัง
 นนทส์ระศรี โบกขรณีนถมด จึงเก็บอุบตบุษมา
 มาบุซาพระเจดีย์ จูตามณเเกศธาตุ แดวกเส่ดัจ
 ตตาศ์คินส์ฐาน ยงทพยวิมานเจษฏา ส้วนเทวา
 อุบตราช อยู่จนอาตมอายุไชย ก็ไปตามยถา
 กุดตัง อนทำมาแต่หลังนุนไซร์ ทำสังไดนิยม

ประพฤติพจนา ประดิษฐ์ตำราลัทธิมฤตย ๕ ประสัทธิ
 วิจิตรวิบุรณ เดชะกุกศมุดนั ไซร์ ๕ จงพบพระเมต
 ไตรยวรรณารถ ออย่าแคล้วคลาดาคบาทบท ๕ จงเกิดใน
 บงกชบริสุทธิ ๕ จงเป็นบุรุษโดยอิทธิ ๕ ได้เอหิสิทธิ
 บรรพชา ๕ ฉะเพาะภักตราวิมตพวรรณ ๕ แห่งบรมธรรม
 พระเมตไตรย ๕ ได้ธรรมพิศมัยเดรัจอรรถ ๕ จงทรง
 อรหัตตสำเร็จ ๕ แลวจงเดัดัจนฤพาน ๕ เมื่ออวดานต์
 นันไซร์ ๕ ประนิธานจงได้ ๕ ดุจน้ำใจปอง ๕
 โคลง

๐ จบเดรัจสำเร็จเหวอง ๕ ในนิต

พระมาลยบพิตร	ผ่านเฝ้า
เดัดัจดาวตังสำเร็จ	เรื่องโรจน
นำข่าวกถาวยศเจ้า	ป็นเกล้าจอมอารี ๕

๐ สรรเดรัญเยนยศหยง ๕ เมตไตรย

ชรอิทธิฤทธิเกรียงไกร	เกริกหตา
ทรงคุณการุณใน	นรชาติ
โองการสารตั้งชา	ใครให้ทันองค์ ๕

๑ จอมจักรจกโครคุม ครองสัตว์

ตั้งสารตั้งอรรถ ถัดอง

ทรงธรรมธรรมเตือนตต ตวบาป

๕ สันกรรมกรรมจกของ ชายเปิดองพบองค ๑

๑ เศษซากดาวแกดง คฤถาร

เศษแกดงนิทาน เทียบไว

เศษเพียรเจียรกาด จนเด็วจ

เศษบุญแต่งให้ พบไท้ทรงธรรม ๑

๑ เมื่อเด็วจคกราชได้ ดองพัน

ดองร้อยแปดสิบสี่วรรค เศษเหล่า

สิบแปดเดือนหกวัน พฤษศ

๕ เดือนหาแรมเจดเขา เขตตขางปมะเมย ๑

นายพูน อุตสาหกรรม ผู้พิมพ์โฆษณา

๑,๐๐๐: ๓๐ / ๙ / ๗๙